

Ἡ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΝ
ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΕΥΑΓ. Ν. ΛΑΧΑΝΟΚΑΡΔΗΣ

ΟΛΑ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ
ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὀδὸς Λέκα ἀρ. 24
(Ἐναντι Στοῦς Σιμοπούλου)
**Ἄγγελιαί καὶ διαφημίσεις μὲ εἰκό-
νας καὶ μὴ κατ' ἀποκοπὴν.**

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Ἐσωτερικοῦ ἔτησίᾳ δραχ. 12 ἑξάμην 6.
Ἐξωτερικοῦ » φρ. χρ. 20
ΑΘΗΝΑΙ, Κυριακὴ 18 Μαΐου 1908.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ "ΑΛΗΘΕΙΑΣ", ΕΝ ΑΙΓΥΠΤῶ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ **Β. Ν. ΚΑΡΒΕΛΛΗΣ** (ΚΑ' ἼΡΟΝ)
Πρὸς ὃν ἀπευθυντέον διὰ πᾶσαν ἐξ Αἰγύπτου δημοσί-
ευσιν καὶ διὰ πᾶσαν ἐν γένει ὑπόθεσιν ἀφορῶσαν τὴν
σύνταξιν ἢ τὴν διαχείρισιν τοῦ φύλλου.

Ἡ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΑΜΟΝ

ΤΟ ΣΩΜΑ ΤΗΣ ΣΑΜΙΑΚΗΣ ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑΝ ΤΗΣ ΣΑΜΟΥ

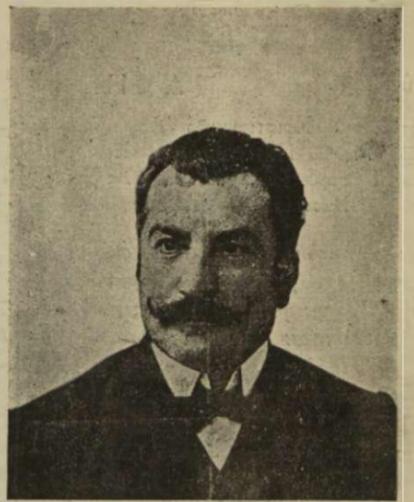
Τινὲς ἐκ τῶν χωροφυλάκων τούτων ἐφρονεύθησαν καὶ ἄλλοι ἐπληρώθησαν κατὰ τὰς συμπλοκάς μὲ τὸν τουρκικὸν στρατὸν τῆς περιελευθούσης Δευτέρας.

Τὸ ἀνάκτορον τοῦ ἡγεμόνος τῆς Σάμου
Ὅπου τώρα μένει ἐγκλειστος ὁ προκαλέσας τὴν ἐπανάστασιν ἡγεμὼν Κοπάσης

Τὸ Βαθὺν, ἡ πρωτεύουσα τῆς Σάμου
Ἡ προκομὴ μὲτ' ἐπὶ χειμῶνα: Ἰού, ἀπὸ τῆς δεξιᾶς οἱ Σάμοι ἀντίστησιν εἰς τὴν ἀπόβασιν τοῦ Τουρκικοῦ στρατοῦ

Σοφοκλῆς Σοφούλης
Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ προοδευτικοῦ κόμματος καὶ Πρόεδρος τῆς σημερινῆς Κυβερνήσεως τῆς Σάμου

Πολλὰ γυναικόπαιδα Σαμίων ἔνεκα τῶν ταραχῶν κτεφύγον εἰς Σύρον καὶ Μύκονον

Ο ΛΟΡΔΟΣ ΚΡΟΜΕΡ ΚΑΙ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

Ὁ Λόρδος Κρόμερ ὁ ὁποῖος ἐζῆσε τόσα ἔτη εἰς τὴν Αἴγυπτον, περὶ οὗ ἐλέχθη ὅτι ὀφείλεται εἰς αὐτὸν τὸ πλεῖστον τῆς σημερινῆς ἀκμῆς τῆς χώρας ἐκείνης, ἐγνώρισε ἀρκετὰ καλὰ τί εἶναι τὸ ἑλληνοκρατικὸν στοιχεῖον, τὸ ὁποῖον ὑπῆρξε μεταξύ τῶν πρώτων, εἰς τὸ νὰ προπέμψῃ μὲ τὰ εἰλικρινέστερα δείγματα θαυμασμοῦ καὶ σεβασμοῦ τὸν Ἄγγλον Ἐπιτετραχμῆνον παριτηθέντα καὶ ἐπανακάμψαν πέρυσι εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Πάντες ἐνθυμούμεθα τοὺς ἐνθουσιώδεις λό-

γους τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς μεταβάσεως προσπέμψῃ τὸν Λόρδον καὶ τὴν οὐχ' ἤττον ἐνθουσιώδη ἀπάντησιν τούτου. Ὁ Λόρδος Κρόμερ ὠνόμασε τοὺς Ἕλληνας **σκαπανεῖς τοῦ πολιτισμοῦ** ἐν Σουδάν. Ὄταν δὲ ἀφίκετο ἐν Ἀγγλίᾳ, εἰς τὸ τηλεγράφημα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἀλεξανδρείας, τὸ ὑποῖον τὸν συνεχάρη διὰ τὴν αἰσίαν ἔφριξιν του, ἀπάντησεν ὁ Λόρδος «Κρόμερ ἀναγνωρίζει ὅτι τὸ ἑλλητικὸν ἐμπόριον καὶ ἡ ἑλληνικὴ βιομηχανία προσέφερον μεγάλας ὑπηρεσίας εἰς τὴν προαγωγὴν τῆς Αἰγύπτου». Ταῦτα ἐγίνον καὶ ἐλέγχθησαν πέρυσι. Φέτος ὁ Λόρδος Κρόμερ δημοσιεύσας βιβλίον περὶ Αἰγύπτου γράφει περὶ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Ἑλλήνων πράγματα τὰ ὅποια

δὲν εὐρίσκονται ἐν ἀρμονίᾳ μὲ ὅσα ἔγραψε καὶ εἶπε πέρυσι—ὅτι δηλαδὴ ὁ Ἑλληνικὸς πληθυσμὸς εἶναι πνευματικῶς καὶ ἠθικῶς κατώτερος τῶν λοιπῶν, ὅτι εἰ Ἕλληνες κατέχοντες ποσοπλεῖα διχθεύουσι τοὺς ἰθαγενεῖς, ὅτι μετέρχονται τὴν τοκογλυφίαν...
Εἰς τὸν Λόρδον ἀπαντᾷ ἀξιοπρεπέστατα τὸ Ἑλληνικὸν Ἐπιμελητήριον Ἀλεξανδρείας, τονίζον τὴν ἀντίφασιν τῶν γνωμῶν του εἰς διάστημα ἔτους, καὶ ὅτι τὰ περὶ Ἑλλήνων λεγόμενα δὲν στηρίζονται εἰς ἀμερόληπτον ἔρευναν τῆς ἀληθείας.
Ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων ἐγκατεστημέναι εἰς Ἕλληνας εἰς τὴν Αἴγυπτον, πλεῖστοι δὲ καὶ ἰθαγενεῖς ἀριθμοῦν ἐν τῇ χώρᾳ παροικίαν πολυπληθεστάτην περιλαμβά-

νουσιν μεταξύ τῶν μελῶν τῆς ὄλας τὰς κοινωνικὰς βαθμίδας καὶ εἶναι φυσικῶς ἐπόμενον νὰ μὴ ἀποτελεῖται ἡ παροικία ὅλη ἀπὸ ἐκατομμυριούχων, ἐπιστήμονων καὶ πρότυπων μόνον ἠθικῶν. Τοῦτο δύναται νὰ συμβῇ μόνον καὶ οὐχὶ ἀπολύτως μεταξύ τῶν παροικιῶν τῶν νεωστὶ ἐγκατεστημένων οὐχὶ χάριν βιοποριστικῆς ἐργασίας, ἀλλὰ μάλλον πρὸς ἐξάσκησιν ἐμπορίου εἰς μεγάλην κλίμακα. Βεβαίως μία τοιαύτη παροικία θὰ φανῇ ὑπερέχουσα ἀπέναντι μεγάλου πληθυσμοῦ περιελαμβάνοντος ἀπὸ τοῦ ἀχθοφόρου μέχρι τοῦ ἐκατομμυριούχου μεγαλεμπόρου! Καὶ δύναται τις νὰ κρίνῃ ὑπὸ τοιοῦτους ὄρους ἐν ἔθνος καὶ νὰ τὸ καταδικάζῃ ἐν συνόλῳ ὅπως κάμνει ὁ Λόρδος Κρόμερ;
Ἡ ξένη εὐαρίθμος ἀγγλικὴ παροικία τῆς

Αιγύπτου πρέπει να παραβληθῆ— ἀμφιβάλλομεν δὲ ἂν θὰ κερδίσει εἰς τὴν σύγκρισιν— μὲ τὴν ἑλληνικὴν παροικίαν λόγου χάριν τῆς Μασσαλίας ἢ ὁποία ὑπερέχει ἠθικῶς καὶ πνευματικῶς πάσης ἄλλης τοῦ μεγαλειτέρου ἐκείνου λιμένος τοῦ Μεσολογγείου!

Ὁ Ἕλληνας ὁ ἐμπορευόμενος εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Αἰγύπτου δὲν πωλεῖ μόνον ῥῶμι καὶ οὐίσκου προϊόντα ἀγγλικὰ, ὡς εὐγενικὴ Λόρδε ἀλλὰ καὶ συντελεῖ εἰς τὴν ἐξαγωγὴν καὶ εἰσαγωγὴν ἄλλων ἐμπορευμάτων καὶ τὴν ἐξάσκησιν καὶ διδασκαλίαν ἐπαγγελματιῶν τὰ ὁποία συντέλεσαν ὡς συντελοῦν ὁσημέραι εἰς τὸν ἐκπολιτισμὸν τῶν Φελλάχων.

Ὁ Ἕλληνας ἀπὸ τὸν συγχρωτισμὸν μετὰ τοῦ ἰσλαμικοῦ οὐχὶ ὀλίγα ὠφελήθη ὁ Φελλάχος, δὲν περιορίζεται μόνον εἰς τὰς μαχαλοπόλεις ἀλλ' εἰσδύει εἰς τὰ πλέον μαμακρυσμένα χωρία, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν θὰ καπεδέχετο νὰ κάμῃ κανεὶς ἄλλος ριψοκινδυνεύων οὕτως τὰ κεφάλαιά του, τὴν ὑγίαν του καὶ ποτὸ λάκις τὴν ζωὴν. Ἐὰν δὲ ὁ τόκος τὸν ὁποῖον λαμβάνει ἐκ τῶν χρημάτων του δὲν εἶναι ἐκεῖνος τῆς ἀγγλικῆς τραπεζῆς, δὲν δύναται νὰ ὀνομασθῆ τοκογλυφία, διότι ἡ οικονομολογικὴ ἐπιστήμη ἀπεφάνθη ὅτι ἡ λέξις αὕτη ἔχει σχετικὴν σημασίαν, καὶ ὁ τόκος πρέπει νὰ ὑπολογισθῆ ἐν σχέσει μὲ τοὺς κιν-

δύτους οὓς διατρέχει ὁ δανείζων. Τόσον εἶναι τοῦτο ἀληθές, ὥστε ὁ ἀγγλικὸς κώδικὸς δὲν περιέχει ὑποθετόμενα διάταξιν περὶ τοκογλυφίας.

Ὁ Λόρδος Κρόμερ ἐλέγχεται οὕτως ἀναμαρτῶν τὰς τετρίμηνας κατηγορίας τῶν ἰσχυρῶν ἐναντίων ἀντιπάλων ἀσθενεστέρων μὲν ἀλλ' ἐπικινδύνων διὰ τὸν συναγωνισμὸν. Ἡ νῦν δὲ πολιτεία τοῦ πρώην πολιτευτοῦ ἀτελεῖ μέρος ὀλοκληρωτικὸν τῆς πολιτικῆς μερίδος τοῦ ἀγγλικοῦ λαοῦ κατὰ τοῦ ἑλληνισμοῦ, προσέχροντος τοῦ Βαλκανικοῦ λεγομένου Κρητισμοῦ καὶ τῶν «Καιρῶν», τῆς μερίδος τῶν ἄγαν ἐθνικοφρόνων καὶ ἱμπεριαλιστῶν τῆς πωρευούσης εἰς τὰ πράγματα καὶ τὴν λογικὴν.

Ἡ ἀνθηλλογικὴ αὕτη πολιτεία δὲν θὰ εἰναι ὁμοῦ ἐπικινδύνος, διότι ὑποτίθεται ὅτι ὁ ἀγγλικὸς λαὸς διατηρεῖ εἰσέτι τὴν εὐθυκρίσιαν του, καὶ ὅτι εὐκόλως δύναται τις νὰ καταγγέλλῃ τὴν ἔδικον αὕτην πολιτείαν δι' ἀκαταχρήτων ἐπιχειρημάτων, ἀπέναντι τῆς πεφωτισμένης κοινῆς γνώμης.

Τοῦ ἔργου τούτου ἤρξατο ἤδη λίαν ἀξιοπρεπῶς καὶ ἐπιτυχῶς, ὡς εἴπομεν, τὸ Ἕλληνικὸν τῆς Ἀλεξανδρείας Ἐπιμελητήριον, τὸ ὑποῖον συγκαίρομα ἐνθουσιώδως.

M. K.

χθῆς τὸν ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ ἄτιμον θάνατον ὑποστάνα Ἰησοῦν.

Μαθὼν ταῦτα ὁ Διονύσιος ἔγραψε πρὸς τὸν Πολύκαρπον μίαν τῶν θαυμασίων αὐτοῦ διὰ τὴν λέξιν καὶ τὴν ἐννοίαν, ἐπιστολῶν (ἐπιστολὴ ζ'), ἐξ ἧς κυρίως ἡμεῖς θέλομεν ἀναγνώσει τὴν περικοπήν, τὴν ἀναφέροισαν περὶ τοῦ σκοτοῦ τῆς Σταυρώσεως.

Η ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ

Ὁφείλομεν δὲ δύναται τις νὰ εἴπῃ χάριτας εἰς τὸν Ἀπολλοφάνη, διότι ἐὰν οὗτος ἐκ Σμύρνης δὲν ἐλοιδορεῖ τὸν Διονύσιον δὲν θὰ εἴχομεν τὴν λαμπρὰν ταύτην τοῦ Διονυσίου ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Πολύκαρπον ἐν ἣ σχετικῶς πρὸς τὰς κατ' αὐτοῦ ἔβρεις τοῦ Ἀπολλοφάνους ἐπὶ λέξει γράφει οὕτως : «Σὺ δὲ (Πολύκαρπε) φῆς λοιδορεῖσθαι μοι 1) τὸν σοφιστὴν Ἀπολλοφάνη, καὶ πητρικλοῖαν ἀποκαλεῖν, ὡς τοῖς Ἕλλησιν οὐχ ὁσίως χρωμένῳ. Καίτοι πρὸς αὐτὸν ἡμᾶς ἦν ἀληθέστερον εἰπεῖν, ὡς Ἕλληνας οὐχ ὁσίως ἐπὶ τὰ θεῖα χρώμενται, διὰ τῆς σοφίας τοῦ Θεοῦ τὸ θεῖον ἐκβαλεῖν πειρώμενοι σέβας 2).

Σχετικὸν περὶ τούτου ὁ Σουΐδας εἰς βίον Διονυσίου σημειοῖ :

«Ἀπολλοφάνους ἀνδρὸς φιλοσόφου, τὴν θρησκείαν Ἑλλήνος τυγχάνοντας, νεμεσῶντος τε καὶ λοιδορουμένου τῷ τριτοβίῳ τούτῳ, ὡς ἐταίρω δῆθεν ὄντι φιλάτω καὶ ὁμογενεῖ, τὰ πατρῶα μὲν μυστατομένῳ σεβάσματα, τὴν δὲ τῶν Χριστιανῶν προτιμῶντι καὶ ἀσπιζομένῳ πίστιν».

Ἐν ταύτῃ διὰ μικρῶν ὁ Διονύσιος παρακαλεῖ τὸν Πολύκαρπον νὰ ἀναπτύξῃ εἰς τὸν Ἀπολλοφάνη περὶ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ ἀληθοῦς Θεοῦ, ὅτι εἰς εἶνε ὁ συνοχεῦς τοῦ Παντός, ἢ παναίτιος καὶ υπεράρρητος δύμις κλπ.

Ὁμιλεῖ περὶ τῆς τάξεως τῶν οὐρανίων σωμάτων, λέγει, ὅτι δὲν εἶνε πατραλοῖας ἐγκαταλείψας τοὺς πατρώους θεοὺς καὶ πιστεύσας εἰς ἕνα Θεόν, ἀλλ' ἀληθῆς Ἕλληνας προσχωρήσας πρὸς τὴν Ὁρησκίαν ἐκείνην, ἢ ἡ Ἑλληνικὴ φιλοσοφία προανήγγειλε.

Ὁμιλεῖ περὶ τῶν μάγων, περὶ τῶν Μυστηρίων τοῦ Μίθρα κλπ, καὶ ταῦτα πάντα ὅπως πείσῃ τὸν Ἀπολλοφάνη νὰ γίνῃ Χριστιανός. Ἐν τέλει δὲ λέγει πρὸς τὸν Πολύκαρπον, ὅτι ἐὰν ὁ Ἀπολλοφάνης ἐπιμένει ν' ἀπιστῇ, τότε ἂς ὑπομνήσῃ εἰς αὐτὸν τὸ σκοτόν τῆς Σταυρώσεως, ὅπερ ἀμφότεροι ἐν Αἰγύπτῳ διατρίβοντες εἶδον, καὶ παρακαλεῖ νὰ ἐρωτησῇ τί λέγει ὁ Ἀπολλοφάνης περὶ τούτου. Ἰδὼν ὡς ἔχει ἡ πολυτίμος αὕτη περικοπὴ τοῦ Διονυσίου.

Η ΠΟΛΥΤΙΜΟΣ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ

«Ἄλλ' ἐξέστω αὐτῷ (τῷ Ἀπολλοφάνῃ) τούτοις (τοῖς ἀνωτέρω περὶ μεγαλοφυῶν ἐν Αἰγύπτῳ, περὶ θεοσημειῶν ἀλλαχού γεγεννημένων κ.λ.π.) διὰ τὴν ἄγνοιαν ἢ τὴν ἀπειρίαν ἀπιστεῖν. Εἰπέ δὲ αὐτῷ τί λέγεις περὶ τῆς ἐν τῷ σωτηρίῳ σταυρῷ γεγεννηθείας ἐκλείψεως ; Ἀμφότερῳ γὰρ τότε κατὰ τὴν Ἡλιούπολιν ἅμα παρόντε τε καὶ συνεστώτε, παραδόξως τῷ ἡλίῳ τὴν σελήνην ἐπιπίπτουσαν ἐώρωμεν (οὐ γὰρ ἦν ἐν ὁδῷ καιρός), αὐθις τε αὕτην ἀπὸ τῆς ἐνάτης ὥρας ἄχρι τῆς ἑσπέρας εἰς τὸ τοῦ ἡλίου διάμετρον ὑπερῶνως ἀντικαταστάσαν. Ἀνίμνησον δέ τι καὶ ἕτερον αὐτόν· οἶδε γὰρ, ὅτι καὶ τὴν ἔμπτωσιν αὐτὴν ἐξ ἀνατολῶν ἐωρᾶκαμεν ὀρξαμένην καὶ μέχρι τοῦ ἡλιακοῦ πέρατος ἐλθοῦσαν, εἶτα ἀναποδίσασαν καὶ αὐθις οὐκ ἐκ τοῦ αὐτοῦ καὶ τὴν ἔμπτωσιν καὶ τὴν ἀνακάθαρσιν, ἀλλ' ἐκ τοῦ κατὰ διαμέτρον ἐναντίον γεγεννημένην.

1) Λοιδορεῖν μὲ.
2) Κατὰ Πιχμυέρη ἐν παραφράσει ἔχει οὕτω : «Σὺ δὲ λέγεις ὅτι λοιδορεῖται μοι ὁ Ἀπολλοφάνης ἀποκαλοῦν με πατραλοῖαν, ὅτι δῆθεν τοῖς πατρίοις Θεοῖς ἐμνησικαχῆσα, καὶ ὅτι τοῖς τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἀπερησάμεν. Καίτοι γε ἀληθέστερον ἐστὶ ὁ κατηγορεῖ ἐμοῦ, τοῦτο ἐμὲ πρὸς αὐτὸν εἰπεῖν, ὡς Ἕλληνας μᾶλλον τῇ δόξῃ σοφία κικῶς καὶ οὐχ ὁσίως ἐγράσαντο».

Εἶτα ὁ Διονύσιος ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Ἀπολλοφάνη ὡς ἂν εἶχεν αὐτὸν ἐνώπιόν του, λέγει :

«Ταῦτα, εἴ σοι θεμιτόν, εἰπέ, καὶ εἰ δυνατόν, Ἀπολλοφάνες, ἐξέλεγε, καὶ πρὸς ἐμὲ τὸν τότε καὶ συμπαρόντα σοὶ καὶ συνεωρακότα καὶ συναγαμένονα πάντα καὶ συναγαμένονα».

Αὕτη ἐστὶν ἡ πολυτίμος περικοπὴ τῆς ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Σμύρνην ἀποσταλείσης ἐπιστολῆς τοῦ Διονυσίου πρὸς τὸν Πολύκαρπον, ὅπως οὗτος πείσῃ τὸν Ἀπολλοφάνη καὶ ἀσπασθῇ τὸν Χριστιανισμὸν.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ὁ ἀστρονομικὸς χάρτης τῆς ἐκλείψεως τοῦ ἡλίου κατὰ τὰς ὥρας τῆς Σταυρώσεως. Πῶς ἡ Πανσέληνος ἐκάλυψε τὸν ἡλιον καὶ πόσας ὥρας. Καὶ ἀπὸ ποῖον σημείου ἀφῆκεν ἐλεύθερον τὸν ἡλιον. Τὸ φεβερῶν καὶ ἐξαισίον θαῦμα. Ἡ διατάραξις τῆς Φύσεως. Πῶς ἀνεπόδισε ἦτοι πῶς ἐστράφη πρὸς τὰ ὀπίσω ἡ Σελήνη. Πλήρης ἀνάμνησις τοῦ φεβερῶ φαινόμενον.

ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

(ΙΔΙΚΑ ΜΑΣ ΚΑΙ ΞΕΝΑ)

Οἱ μισθοὶ τῶν δημοδιδασκάλων.

Ὅτι ὁ διδασκαλικὸς κόσμος διάκειται ἐν διωγμῷ ἀπὸ τὴν ἐπιψήφισιν τοῦ ἐπὶ Πάλλη ψηφισθέντος Νόμου, τὸ κηρύττον τὰ πράγματα. Ἡ περισσότερον κοπιάζουσα τάξις τῶν Ἑλλήνων ὑπαλλήλων λαμβάνουσα δὲ μέχρι τοῦ 1905 γλίσχρον ἐν σχέσει πρὸς τὰς σημερινὰς ἀνάγκας μισθόν, εἶδε καὶ τὸν γλίσχρον τοῦτον μισθὸν ἐλαττωθέντα εἰς τὸ τρίτον, εἰς τὸ ἡμισυ καὶ εἰς τὰ δύο δύο τρίτα ! Ἡ τάξις τῶν δημοδιδασκάλων βλίνει ὡς ἐκ τούτου στερεῶ τῷ βήματι πρὸς τὴν ὁδὸν τῆς λιμοκτονίας, ἐξαιρέσει μέχρι τοῦδε τῶν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ δημοδιδασκάλων. Εἰς οὐδεμίαν δὲ ἄλλην χώραν τοῦ κόσμου τὸ μέλλον τῶν διδασκάλων τοῦ λαοῦ παρασκευάζεται μελάνωτερον παρ' ὅσας τὰς ἀνακριβεῖς πληροφορίας αἱ ὁποῖαι ἐδόθησαν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Βουλὴν ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ψηφισθῇ ὁ Νόμος τῆς λιμοκτονίας τοῦ 1905 Ὁποσοδήποτε Ἐποπτικὰ τινὰ Συμβούλια διερμηνεύοντα ἐπὶ τῷ ἐπιεικτέστερον τὸν Νόμον, ἠσπλαγχνίσθησαν τόσους οἰκογενεάρχας καὶ τοῖς ἐξηκολούθησαν τὴν προχθὴν τῆς πρώτης μισθοδοσίας. Τώρα ἐγκύκλιος τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν (!) χορηγεῖ οἰονεῖ δικαιώματα ἐλέγχου εἰς τοὺς ταμίους μὲ τὸ νὰ ἐπιβῶσιν εἰς τὰς διαβαθμίσεις τῶν σχολείων. Καὶ οἱ δημοδιδασκαλοὶ, οἱ νῦν προσβαλλόμενοι εἰς τὰ συμφερόντα τῶν δικηματούρων, ὀλίγον τι ὅμως ἀργά. Ἀργά, διότι ἡ διαμαρτυρία ἔπρεπε νὰ εἴχε γίνῃ γενικῶς κατὰ τὴν πρώτην ἐφαρμογὴν τοῦ Νόμου τῆς λιμοκτονίας τὸν ὁποῖον ὑπέστη ἀγογγύστως μίαν πρώτην φουρνικὴ συνδέλφον σῶν.

Προσθετοῦν ὅτι ὁ Νόμος αὐτὸς ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶναι βάρβροχος διὰ τὰ ἀποτελέσματά του, τοῦ ἀλυσιτελοῦς τῆς ἀγωγῆς, τῆς ἀξιοπρεπείας καὶ δικαιοσύνης τοῦ διδασκάλου, προσβάλλει καὶ κεκτημένα δικαιώματα, τὰ ὁποῖα ἐσεβάσθησαν μέχρι τοῦδε ὅλα τὰ πολιτισμένα κράτη, τῶν προσώπων ἐκείνων τὰ ὁποῖα ἀνέλαβον πρὸ πολλῶν ἐτῶν ὑπηρεσίαν ὑπὸ προηγούμενοι νόμον, καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τούτου ἀνέλαβον ὑποχρεώσεις καὶ ἐσχημάτισαν οἰκογενεῖας.

Ποῖα δὲ εἶναι ἡ πρωτίστη αἰτία ἀπὸ τὰ χάλικα αὐτὰ τοῦ δημοδιδασκαλικοῦ κόσμου; Αὐτοὶ οἱ δημοδιδασκαλοὶ ! Οἱ ὁποῖοι κατὰ τὰ δέκα χρόνια τοῦ Πετριδείου Νόμου, τραγωδοῦσαν καθῶς ὁ τέτιξ τοῦ μύθου, καὶ οὔτε συνεσπίσθησαν πρὸς ἀμυναν, οὔτε ἐξέθεσαν εἰς τὰ ὄμματα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ τῶν ἀντιπροσώπων του, τὸ ἔργον των τὸ ἐπίπονον καὶ τὰς ἀνάγκας των. Σήμερον κατὰ τὸν βαρὺν χειμῶνα τοῦ Ραλλικοῦ Νόμου, χορεύονται πολὺ σωστά.

Ἡ ἀποκέντρωσις.

Τὰ φύλλα τῆς ἡμερησίας ἀνεγράψαν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον λεπτομερῶς τὰ ὑπὸ τῆς

ΤΟ ΕΠΙΣΥΜΒΑΝ ΣΚΟΤΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΣΤΑΥΡΩΣΙΝ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΑΙ ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤῳ ΔΙΑΤΡΙΒΟΝΤΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΤΟΥ ΑΡΕΟΠΑΓΙΤΟΥ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΣΟΦΙΣΤΟΥ ΑΠΟΛΛΟΦΑΝΟΥΣ ΕΝ ΣΥΓΚΡΙΣΕΙ ΠΡΟΣ ΤΑ ΥΠΟ ΤΟΥ ΤΡΑΔΙΔΙΑΝΟΥ ΦΛΕΓΟΝΤΟΣ ΑΝΑΦΕΡΟΜΕΝΑ

Διάλεξις γενομένη ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἐταιρείας τῶν Φίλων τοῦ Λαοῦ κατὰ τὴν Ἀγίαν καὶ Μεγάλην Παρασκευὴν 11 Ἀπριλίου 1908 ὥρῃ 3 μ. μ.

ὑπὸ Γ. ΛΑΜΠΑΚΗ Ὑφηγητοῦ τῆς Χριστιανικῆς Ἀρχαιολογίας ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ, ἰδιαιτέρου Γραμματέως τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλείσσης κ.λ.π.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἀρχαῖοι φιλόσοφοι μετέβαινον εἰς Αἴγυπτον ὅπως σπουδάσωσιν ὡς ἦδη ὁ Ἀρχιμήδης, Δημόκριτος, Ἀναξαγόρας Ἑλλοπίων ἐκ Πεπαρέθου, ὁ Εὐδοξος, ὁ Ἡρόδοτος, ὁ Λυκοῦργος, ὁ ἐκ Σύρου Φερεκύδης, ὁ Πλάτων, ὁ Πυθολόγος καὶ λοιποὶ 1).

Ὁὕτως ἐν τῇ νεανικῇ αὐτοῦ ἡλικίᾳ Διονύσιος μὴ φέρον εἰσεῖ τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἀρεοπαγίτου μετέβη εἰς Αἴγυπτον, ἔνθα εἶχε συμμαθητὴν τὸν ἐκ Σμύρνης Ἀπολλοφάνη τὸν Σοφιστὴν.

ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΠΑΣΧΕΙ ΘΕΟΣ !

Ἐν Αἰγύπτῳ ὁ Διονύσιος μετὰ τοῦ Ἀπολλοφάνους διατρίβων βλέπει αἰφνης ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ τὸν ἥλιον σκοτιζόμενον, καὶ ὁ Διονύσιος προκαλεῖ τὴν προσοχήν τοῦ Ἀπολλοφάνους, ὅτι ἐν ᾧ δὲν εἶναι συνόδου καιρὸς καὶ ἐν ᾧ εἶναι πανσέληνος, ἡ σελήνη καλύπτει τὸν δίσκον τοῦ ἡλίου.

Ἀμφότεροι οἱ φιλόσοφοι ἀναδιψῶσι τὰς ἀστρονομικὰς αὐτῶν βίβλους, διαγράφουσι τὰς πορείας τῶν οὐρανίων τούτων σωμάτων καὶ τῆς γῆς ἐπὶ τῶν τροχιῶν αὐτῶν, πειθόνται ἔτι περισσότερον ὅτι οὐδεὶς λόγος συνηγορεῖ ὑπὲρ τῆς φοβερᾶς ταύτης ἐκλείψεως τοῦ ἡλίου καὶ τοῦ φοβεροῦ τούτου σκοτοῦ καὶ ἐν ᾧ συζητοῦντες βλέπουσι ἐπι-

τεινόμενον τὸ σκοτόν καὶ τὴν σελήνην κατακαλύπτουσαν τὸν λαμπρὸν τοῦ ἡλίου δίσκον ἐκστατικοὶ μένοντες ὁ μὲν Ἀπολλοφάνης ἀνακράζει «ὦ καλὲ Διονύσιε, θεῖων ἀμοιβαίων πραγμάτων».

Τούτέστι μεταβολαὶ τῶν νόμων τῆς φύσεως, ὁ δὲ Διονύσιος ἀνεφώνησε τὸ «ἢ Θεὸς πάσχει ἢ τὸ πᾶν ἀπόλλυται» ἢ κατὰ Μιχαὴλ τὸν Σύγκελον 1) «ἀγνωστός ἐν σαρκὶ πάσχει Θεός, δι' ὃν τὸ πᾶν ἐξόφωται τε καὶ σεσάλωται» καὶ κατ' ἄλλους «ἢ τὸ θεῖον πάσχει ἢ τῷ πάσχοντι συμπάσχει» κατὰ δὲ τὴν Λατινικὴν Ἐκκλησίαν «Aus Deus naturae patitur aus mundi machina dissolvitur» 2).

Ἐκ τῶν φράσεων δὲ τῆς Αἰτινικῆς Ἐκκλησίας 3) Θεὸς τῆς φύσεως πάσχει ἢ ἡ μηχανὴ τοῦ κόσμου διαλύεται ἢ ἐκ τῶν διαφόρων τύπων τῶν φράσεων Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου ἡ ἐννοία εἶναι ἡ αὕτη ἢ Θεὸς πάσχει ἢ τὸ πᾶν ἀπόλλυται.

Καὶ ὁμοῦ ὁ Διονύσιος ἐν Αἰγύπτῳ διατρίβων ταῦτα βλέπων καὶ λέγων, ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἐν Γολγοθᾷ τὴν στιγμήν ταύτην συνέβαινε τὸ ὑψιστόν ἐπὶ τοῦ πλανήτου ἡμῶν γεγονός ! Καὶ τούτο ἔχει μόνον αὐτὸς, ἀλλὰ μετ' αὐτοῦ καὶ ὁ σοφιστὴς Ἀπολλοφάνης ἐσημειώσατο πῶς εἶδε τὴν σελήνην καλύπτουσαν τὸν δίσκον τοῦ ἡλίου.

Εἶνε ὁμοῦ ἀνάγκη νὰ εἴπωμεν τινὰ πῶς καὶ πόθεν ἡ Ἐπιστήμη ἐκ τῶν συγγραμμάτων Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου γινώσκει τὸ συμβᾶν τοῦτο τοῦ σκοτοῦ τῆς Σταυρώσεως τοῦ Κυρίου.

ΠΩΣ ΕΠΙΣΤΕΥΣΕΝ ΕΙΣ ΧΡΙΣΤΟΝ

Ὁ Διονύσιος ἐπανελθὼν εἰς Ἀθήνας καὶ περὶ τὸ 52 1/2 — 53 μ. Χ., ἀκούσας τοῦ Παύλου κηρύσσοντος περὶ τοῦ Ἐσταυρωμένου ἐνεθυμήθη ὅτι, ὅτε ἦτο εἰς Αἴγυπτον εἶδε φοβερὸν σκοτόν εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ ἔκλειψις τοῦ ἡλίου, συνόδου ἡλίου, σελήνης καὶ Γῆς μὴ ὑπαρχούσης. Ὁ Διονύσιος συνεδύασε τὴν ἐποχὴν τῆς Σταυρώσεως τοῦ Χριστοῦ μετὰ τὸν σκοτόν, ὅπερ εἶδεν ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ἀμέσως ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστόν.

Τούταντιόν ὁ Ἀπολλοφάνης ἂν καὶ ἠκούσεν ἐν Σμύρῃ περὶ Χριστοῦ καὶ δι' ὁ Ἀρεοπαγίτης ἐγένετο Χριστιανὸς ἐξηκολούθει οὐχ ἦττον νὰ μένη πιστὸς εἰς τὴν πατριὸν θρησκείαν, πιστεύων ὅτι ὁ Διονύσιος ἐπλανήθη.

Φίλος μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Διονυσίου ἦν ὁ ἱερεὺς Πολύκαρπος Σμύρνης.

Οὗτος γράφων τῷ Διονυσίῳ, τῷ κάμνει γνωστὸν τὰ περὶ τοῦ Ἀπολλοφάνους, πρὸς δὲ τῷ λέγει ὅτι «ὁ Ἀπολλοφάνης ὁ παλαιὸς συμμαθητὴς σου ἐκφράζεται κατὰ σου, σὲ ὀνομάζει δι' ἡμῖνα κοσμητικῶν ἐπιθετῶν, σὲ ἀποκαλεῖ πατράδιον, διότι ἐπρόδωκας τοὺς θεοὺς τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐδέ-

1) Ἐγκώμιον εἰς τὸν Ἅγιον Διονύσιον.
2) Breviarium Romanum.

* Ἰδε ἀρχὴν τῆς διαλέξεως εἰς τὸ φύλλον τῆς 11ης Μαΐου.
1) Κατάλογον τοιούτων Ἑλλήνων ἐν Αἰγύπτῳ ἐκπαιδευθέντων καὶ τίνων σοφῶν Αἰγυπτίων ἑκαστος τῶν Ἑλλήνων σοφῶν ἠκροῦσατο ἰδὲ ἐν τοῖς λαμπροῖς σχολείοις περὶ Ἰσίδου καὶ Ὀσίριδος ἐκδ. G. Parthey Berlin 1850 σελ. 183.

Α. Μ. τού Βασιλέως λεχθέντα περί αποκεντρώσεως εἰς τὸν Δῆμαρχον Ἀθηναίων κ. Μερκούρη. Τὰ λόγια τού ἡμετέρου Βασιλέως δὲν δύνανται νὰ παρελθουν ἀπαράτρητα εἰς τὴν «Ἀλήθειαν», ἣ ὁποία εἰς τὸ πρόγραμμά της ἔδωσε θέσιν ἐξέχουσαν εἰς τὴν ἰδέαν αὐτῆς τῆς ἀποκεντρώσεως, ἣ ὁποία χειραφετοῦσα τοὺς Δήμους ἀπὸ τὴν πολιτικὴν, ἀυξάνει τὴν δημοτικὴν ἀξιοπρέπειαν, τὴν πρωτοβουλὴν τὴν ἄμυλλαν, πρὸς τὸ καλόν, καὶ θέλει ἀποβῆ ἡ πυρὴν τῆς ἐθνικῆς βελτιώσεως.

Ἡ ἐλευθερία ἣ ὁποία θαυματουργεῖ εἰς τὴν δρᾶσιν τῶν ἔθνων, εἶναι ἀπαραίτητος καὶ εἰς τοὺς μικροτέρους κύκλους, τῶν Δήμων, τῶν Κοινοτήτων, τῶν Συλλόγων, τῶν ἀτόμων. Κοινοτήτες τινες μὲ τὴν ἐκπολιτικὴν δρᾶσιν τῶν ἔδειξαν ἐσχάτως τί θὰ δύνανται νὰ πράξουν καὶ οἱ Δήμοι ὅταν ἀφελθῶσιν ἐλευθερίᾳ μόνον λόγον δικαιοῦμενοι νὰ δώσουν εἰς τοὺς ἐκλογεῖς τῶν καὶ εἰς τὴν Δικαιοσύνην τῆς χώρας.

Ἄλλ' ἀρὰ γε οἱ Βασιλικοὶ λόγοι προμηνύουν, ὡς εὐχόμεθα, κυβερνητικὴν πρωτοβουλίαν καὶ νομοθετικὴν ἐργασίαν, ἀγούσας πρὸς τὴν σωτήριον ἀποκέντρωσιν, ἣ ὁλοῦσι μείνει ἄνευ ἡχοῦς εἰς τὴν συνείδησιν τῶν ἀρχόντων καὶ ἀρχομένων.

Τὰ διδακτικὰ βιβλία.

Ἐξ ἄνευ τὸν λέοντα. Ἐὰν κρίνωμεν ἀπὸ τὰ μέχρι τοῦδε γενόμενα εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν τῶν Διδακτικῶν βιβλίων, θὰ εἴπωμεν ὅτι ὁ Νόμος περὶ Μονοπωλείου τῶν βιβλίων δὲν εἶναι καλός, Ἀφοῦ μετὰ τὴν ἐπιψηφίσιν αὐτοῦ, δὲν εὑρίσκονται πλέον πρὸς ἐγκρίσιν τὰ κατάλληλα βιβλία, τί λέγω; οὐδὲ ἐν μόνον κατάλληλον νὰ ἐγκριθῆ δι' ἐκάστην τάξιν! ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ Νόμος τῶν βιβλίων δὲν εἶναι καλός ἀφοῦ λέγω δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐξευρεθῆ ἐν μόνον βιβλίον τὸ ὅποιον νὰ μὴ ἀφίγη εἰς 4 ἢ 5 πρόσωπα ἀμφισβητήσιν περὶ τῆς ὑπεροχῆς του! Καὶ ὡς ἀποτέλεσμα θὰ ἔχωμεν, ὅτι ἐνῶ πρότερον τὰ ἐν γούρῃ βιβλία ἦσαν ὀπωσθησάμενα ἐγκεκριμένα, εἰς τὸ ἐξῆς μὴ εὑρισκομένου τοῦ ἀρίστου, δὲν θὰ ἔχωμεν ἐγκρίσεις, καὶ ὅλα τὰ βιβλία θὰ εἶνε ἐλεύθερα διὰ τὴν διδασκαλίαν, ἐγκεκριμένα ἢ μὴ. Ἐκτὸς τούτου ὁ Νόμος αὐτὸς ζητῶν τὸ ἀριστον βιβλίον, ἔφερε εἰς τὸ μέσον εἰς τρωπον κομμικταρχικόν (ὅρα τὰ τῶν καθημερινῶν ἐφημερίδων ἔθρα) τὸ γλωσσικὸν ζήτημα!

Πρῶτα, ἀφοῦ τὰ ἐγκεκριμένα βιβλία ἦσαν πολλά, ὑπῆρχε θέσις διὰ τὰ βιβλία τῆς καθαρευούσης, τῆς ἡμικαθαρευούσης καὶ τῆς ἡμιμαλιαρῆς καὶ πάντα τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς ἔμεναν οὕτως εὐχαριστημένον.

Τώρα μὲ τὸ ἔν βιβλίον, τὸ ὅποιον θὰ ἀποτελέσῃ οὕτως εἰπεῖν τὸ κείμενον τῆς ἐπιστομῆς γλώσσας, οἱ καθαρευουσιᾶνοι τὰ φιλοκασικνίζον ζητούντες νὰ μὴ ὑπάρχη εἰς τὸ ἐθνικὸν αὐτὸ κείμενον οὔτε σικιὰ μαλιαρισμοῦ! Ἄφ' ἐτέρου οἱ μαλιαροὶ θὰ ἐπιθύμουν τὸ κείμενον νὰ καθιέρωσιν ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον τὴν γλῶσσαν τῆς ἰδίας αὐτῶν προτιμήσεως!

Συμπέρασμα. Ὁ Νόμος ὁ καθορίζων τὸ μόνον βιβλίον πρέπει νὰ ἀναβληθῆ ἐπ' ἀορίστῳ μέχρι τῆς λύσεως τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος.

Ἑλληνοϊταλικὴ ἀποπολιτικὴ ἐπιχειρήσις :

Καθημερινά τινα φύλλα ἐδημοσίευσαν τελευταίως ὑπανιγμούς τινας περὶ ἐπικειμένης Ἑλληνοϊταλικῆς ἐπιχειρήσεως ἀποπολιτικῆς φωνάζοντα ἐπὶ τῆ διαδόσει κατὰ τὰς συνήθεις ὑπερβολῆς τοῦ τύπου μας προσοχῆ! εἰς τὴν προδοσίαν!

Τί συμβαίνει; Ὡς συνήθως παρὰ τὸ δημοσιογραφικὸν γνωμικὸν ὅτι δὲν πρέπει νὰ κρούβεται τίποτε εἰς τὸ καινόν, τὰ φύλλα δὲν διακρίνουν πῶς ἐγχεῖται ἡ προδοσία.

Τὰ ἴδια φύλλα προσθέτουν ὅτι τὰ ἀπόπολιτικα θὰ ἔχουν Ἑλληνικὴν σημαίαν, θὰ νηολογοῦνται ἐν Ἑλλάδι, θὰ ἔχουν πλήρωμα ἑνωστικῆς Ἑλληνικῆς, καὶ Ἑλληνικῆς μέτοχης θὰ συμμετάσχουν τῆς ἐπιχειρήσεως καθὼς καὶ Ἴταλοι. Ἀκριβῶς ἐκ τῶν γενομένων γνωστῶν τούτων λεπτομερειῶν, ἀυξάνει ἡ ἀπορία περὶ τῆς θρυλλημένης προδοσίας! Ἰπποθέτομεν ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν

κοινὸν εἶνε ἀρκετὰ νοῦμον ὥστε νὰ μὴ ἐξάπτεται τόσον εὐκόλως ἀπὸ τὰς δογματικῆς διαβεβαιώσεως ἐνίων, ἀλλὰ νὰ ζητήσῃ λεπτομερεστεράς διασφίσεις. Πρὸ τίνος βιομηχανοῦς ἡμέτερος ἐκ τῶν πρώτων, θέωρει ὡς πιθανὸν κέρδος ἐκ τῆς ἐνταῦθα ἐπιπέσεως τῶν γερμανῶν ἐμπορῶν τὴν συμμετοχὴν γερμανικῶν κεφαλαίων πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς Ἑλληνικῆς βιομηχανίας. Ὁ δὲ κ. Κλωνκρίδης ἐπὶ παραδείγματι συνετερίσθη ἥδη μὲ Ἀγγλους κεφαλαιοῦχος. Διὰτὶ μία ἐλληνοϊταλικὴ συνεργασία εἰς τὴν ναυτιλίαν θὰ ἐξήρχετο τοῦ κανόνος καὶ θὰ ἦτο ἐθνικὴ προδοσία; Περιμεινόμεν νὰ φωτισθῶμεν ἀπὸ τοὺς ἀρροδίους.

—Δημοσιογραφικὰ πρόδοσι

Συγχαιρομεν ἐγκαρδίως τὰς δύο Ἀθηναϊκὰς συναδέλφους «Ἀθῆναι» καὶ «Πα-

τρὶς» διὰ τὰς ἀξιολόγους προόδους των. Αἱ μὲν «Ἀθῆναι» ἠδυνήθησαν ἐντὸς βραχείας διαστήματος νὰ ἐκδώσουν λαμπρὸν περιοδικὸν μὲ ἐπιστημονικὴν καὶ ποικίλην ὕλην ὡς δῶρον ὄχι μόνον εἰς τοὺς συνδρομητὰς ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλους τοὺς ἀναγνώστας, καὶ νὰ προβοῦν εἰς ἐγκατάστασιν εὐαέρων καὶ πλήρους εὐημερείας γραφείων καὶ μετ' οὗ πολὺ καὶ εἰς ἐγκατάστασιν ἰδίου τυπογραφείου.

Ἡ δὲ «Πατρὶς» ἐγκατέστησε ἥδη τελειώτατον καὶ καλλιτεχνικώτατον τυπογραφεῖον δυνάμενον νὰ ἐκτυπώσῃ εὐχερῶς πολυσελίδα φύλλα μὲ χρώματα καὶ εἰς μικρὸν χρονικὸν διάστημα πρὸς μέγιστον κέρδος τῆς ἐνημερότητος τοῦ φύλλου.

Ὁ Σταχυολόγος

ΤΟ ΑΙΜΑΤΗΡΟΝ ΔΡΑΜΑ ΤΟΥ ΔΕΙΛΕΣΙ

Η ΣΦΑΓΗ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ ΑΙΧΜΑΛΩΤΩΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΣΥΜΜΟΡΙΑΣ ΑΡΒΑΝΙΤΑΙΩΝ

Η ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑ ΣΥΜΦΟΡΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΟΛΑΙ ΑΙ ΣΠΑΡΑΚΤΙΚΑΙ ΠΕΤΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΗΣ ΦΡΙΚΟΔΟΥΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ

Ὅπου τρεῖς λησταὶ δὲν μαρτυροῦν τίποτε.

Καὶ οἱ τέσσαρες συλληθέντες μετὰ τὴν σφαγὴν τοῦ Δεῖλεσι λησταὶ Κωνστ. Μοναχός, Ἀλέξ. Β. Τσοῦνης, Φώτιος Οἰκονόμου καὶ Περικλῆς Λιῶρης εἰς τὰς πρώτας ἐν τῇ ἀνακρίσει ἐξετάσεις των περὶ τῆς πορείας, ἣν εἶχεν ἀκολουθήσει ἡ ληστρικὴ συμμορία, ὠμολόγησαν ἐκ συμφώνου ὅτι τὸν Ἰανουάριον εἰσεβάλον ἐκ τοῦ Ὀθωμανικοῦ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ἔδαφος διευθυνθέντες διὰ τῆς Λοκρίδος εἰς τὴν ἐπαρχίαν Λεβυθίδος, ἐκείθεν δὲ εἰσῆλθον εἰς τὴν ἐπαρχίαν Θεσσαλίας, ἀφ' ὅπου κτυπηθέντες εἰς Ρετσῶναν εἰσεβάλον εἰς Μεγαρίδα καὶ ἐκείθεν εἰς Ἀττικὴν, ἐνθα διέπραξαν τὴν ἐν Πικερίμῳ ληστείαν τῶν ξένων περιηγητῶν.

Καὶ οἱ μὲν τρεῖς πρώτοι ἐκ τῶν ὡς ἀνωτέρω τεσσάρων ληστῶν δὲν ἠθέλησαν ἀπολύτως τίποτε νὰ μαρτυρήσουν περὶ τῆς ὑποθάψεως, τῆς ὁποίας ἔτυχον ἐν Ἀττικῇ, οὔτε περὶ τῶν θέσεων, εἰς τὰς ὁποίας διέμειναν, οὔτε καὶ περὶ τῶν περιστάσεων, αἱ ὁποῖαι τοὺς ἐβοήθησαν εἰς τὴν διάπραξιν τῆς ληστείας» καθ' ὅσον ὁ μὲν Μοναχός εἶπεν ὅτι «δύο ἡμέρας πρὸ τῆς ληστείας κατέλαθον τὰς πείριξ τοῦ Πικερμίου θέσεις καιροφυλακτοῦντες τὴν ἐκείθεν διάβασιν ἀνθρώπων» ὁ δὲ Τσοῦνης εἶπεν ὅτι «ἐφθασαν τὴν ἰδίαν ἡμέραν καθ' ἣν διέπραξαν τὴν ληστείαν» καὶ ὁ Οἰκονόμου αὐτὶ πέντε ἔξ ἡμέρας πρὸ τῆς διαπραξείας τῆς ληστείας ἐφθασαν εἰς Πικερίμῳ ἔχοντες μετ' ἑαυτῶν ἰκανὴν ποσότητα ἀλεύρων».

Ὁ Λιῶρης ὅμως καὶ ἐν τῇ πρώτῃ ἐξετάσει του, πρὸ τῆς ὑποίας δὲν εἶχεν ἐπιτραπῆ εἰς αὐτόν, ὡς καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ληστές σιδερέια συγκοινωνία οὔτε πρὸς τοὺς συγκατηγορούμενους αὐτῶ, οὔτε πρὸς ἄλλους ὠμολόγησεν ὅτι «ἀφ' ὅπου ἐπροδόθησαν καὶ κατεδιώχθησαν εἰς Βένιζαν τῆς Μεγαρίδος (15 Φεβρ.) φεύγοντες ἐκείθεν διήλθον ἄνω τῶν χωρίων Λίσσα καὶ Χασιά, εἰσῆλθον εἰς ἐν σπήλαιον ὅπου ἐκρύβθησαν δύο ἡμέρας καὶ ἐκείθεν μετέβησαν εἰς τὸ ὄρος Ὀζιά καὶ ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας μέχρι τῆς αἰχμαλωσίας τῶν Ἀγγλων μετέβησαν ἀπὸ τῶν Ὀζιά εἰς διάφορα μέρη τοῦ Δήμου Μαραθῶνος καὶ ἰδίως εἰς τὰς καλύβας, αἱ ὁποῖαι ἦσαν εἰς τὰ πείριξ τῆς θέσεως τοῦ Πικερμίου, καὶ ἐλάβανον ψυμὴν ἔχοντας τὰ λημέρια των ἀνωθεν τοῦ Πικερμίου, μίαν ὥραν μακρὰν αὐτοῦ τὴν δὲ πρῶταν τῆς 30ης Μαρτίου διέκριναν μὲ τηλεσκοπία ὅτι δύο ἀμαξίαι συνοδευόμεναι ἀπὸ ἰππέδων διεμβύνοντο εἰς Μαραθῶνα, ἀμέσως

τότε κατῆλθον, κατέλαθον θέσεις καὶ κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ἀμαξῶν διέπραξαν τὴν ληστείαν.

Αἱ ὁμολογίαι τοῦ ληστοῦ Λιῶρη. Πῶς ἀφηγεῖται ὅλην τὴν δρᾶσιν τῆς συμμορίας. — Δραματικὸν λακωνικὸν ὄφος.

Εἰς μεταγενεστέραν δὲ ἐξέτασιν του γενομένην τὴν 8ην Ἰουλίου, ἦτοι δύο μῆνας μετὰ τὴν σφαγὴν τοῦ Δεῖλεσι, ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ καὶ τοῦ Εἰσαγγελεῖος ὁ Λιῶρης διηγήθη λεπτομερέστερον τὴν πορείαν τῆς ληστρικῆς συμμορίας καὶ τὰς σχέσεις αὐτῆς, ἀφ' ἧς εἰσεβάλεν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν κράτος μέχρι τῆς διαπραξείας τῆς ληστείας ἐν Πικερίμῳ ὠμολογήσας τὰ ἐξῆς λίαν χαρακτηριστικὰ.

«Ἀναγνωρίζω τὰ ὅσα κατέθεσα εἰς τὴν πρώτην μου ἐξέτασιν μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἐπειδὴ ἀπέκρυψα τινὰ περιστατικὰ ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ μὴ ἐνγοποιηθῶν καὶ ἄλλοι ἀπεφάσισα τὴν νῦν νὰ καταθέσω ὅλην τὴν ἀλήθειαν.

Ἡ συμμορία μας ἀπετελεῖτο εἰς τὸ Ὀθωμανικὸν ἀπὸ 28 ἀνδράς, τῶν ἰσοῦν τὰ ὀνόματα ἀέφερα εἰς τὰς προηγούμενας μου ἐξετάσεις, τοῦ δὲ Ἀγίου Βασιλείου 1ην Ἰανουαρίου τρεῖς, ἔτους ἡμεῖς ἀκόμη εἰς τὸ τουρκικὸν σύνορον καὶ ὀλίγας ἡμέρας κατόπιον ἀνεχωρήσαμεν, εἰσῆλθοντες εἰς τὴν Φθιώτιδα διὰ τῆς θέσεως Ἀσβέστι, ἔπειτα δὲ διὰ τοῦ χωρίου Κομποῶδες ἐπεράσαμε εἰς Γρεβενὸν καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐγύραμεν εἰς Λειβαδίαν ὅπου μᾶς ἐκτύπησαν τὰ στρατιωτικὰ ἀποσπάσματα καὶ ἐπληρώθη ὁ ληστής Ἀθ. Τσοῦλας κατὰ τὴν 24ην Ἰανουαρίου. Τροφὰς ἐλαμβάναμε ἀπὸ ὅπου καὶ ἂν ἐπερνούσαμε ἀπὸ τοὺς ποιμένας, καθ' ὅσον εἰς χωρίον δὲν ἐπλησιάζαμεν, οὔτε χωρικὸν εἶδαμε. Μετὰ τὴν προσβολὴν μας εἰς Λειβαδίαν ἐτραβήξαμεν πρὸς τὰς Θήβας, ἀλλὰ τὸ μεταβατικὸν ἠκολούθησε τὰ ἔχρημα καὶ συνεπλάκημεν κατὰ τὰς ἀρχὰς Φεβρουαρίου εἰς θέσιν Ρετσῶνα τῶν Θεβῶν ὅπου ἐσκοτώθησαν ὁ ἀρχιληστής Κουτσοδράκος, ὁ Δημ. Καινούρης Κορδογαίτης καὶ ὁ Σωκρ. Σουλῆς. Ἐπληρώθησαν δὲ οἱ Νάσιος Κατζῶνης, Λεωνίδας Καλομοίρης καὶ Θωμᾶς Βλάχου, ἐξ ὧν ὁ μὲν τελευταῖος ἐτρύπησεν εἰς τὰ κλαριά καὶ δὲν ἐμάθημεν τί ἀπέγινεν, τοὺς δὲ ἄλλους δύο ἐπήγαμεν νύκτα εἰς τὰ κονάκια τοῦ Ἡλία Κολοβοῦ καὶ τοὺς ἀφήσαμεν.

Σ. Σ. (τὴν ἐπομένην συνελήφθησαν ἀπὸ τ' ἀποσπάσματα ὡς ἐξετέθη εἰς τὰ προηγούμενα). Ἐπὶ τοῦ Κολοβοῦ ἀφοῦ ἐπήγαμεν τροφὰς ἐτραβήξαμε πρὸς τὸ μέρος τῆς Χαλκίδος ὅπου διὰ τῆς παραλίας ἐπεράσαμεν εἰς

Λιάτανι εἰς τὴν στάνην τοῦ δημάρχου ὅπου ἦραμε τὸν κολλητῆα τοῦ Κόλια καὶ τὸν ἐστεύλαμεν εἰς τὸ χωρίον καὶ μᾶς ἔφερον ὡς σαρᾶντα ὀκτάδας ἄλευρο. Αὐτοῦ δὲ ἐμείναμεν δύο ἡμέρας καὶ ἐφύγαμεν ἀπὸ φόβου μὴ μᾶς κυνηγήσουν ἢ παγῶνες. Μετὰ τὸν Κόλιαν αὐτὸν εἶχαν οἱ Ἀρβανιταῖοι φιλίαν καὶ γνωριμίαν, ὡς ἔλεγον, μὲ τὸν Δῆμαρχον δὲν ἤκουσα νὰ εἰποῦν ὅτι εἶχον καμμίαν σχέσιν.

Ἀπὸ Λιάτανι διηυθύνθημεν κατὰ τὸ Σαρανταπόταμον τῆς Μάνδρας ὅπου ἐμείναμε δύο ἡμέρας καὶ ἐπήγαμε τροφὰς παρὰ τοῦ Μελέτη Ἀργυρίου, καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐτραβήξαμε εἰς Τρικίρι ὅπου ἐμείναμεν πάλαι τρεῖς ἡμέρας καὶ ἐλάβομεν τροφὰς ἀπὸ τὸν Μελέτη Ἀνωτιοῦ. Εἰς αὐτὸν ἦτο ὑπηρετῆς ὁ ἀδελφός μου Γεωργιάκης, ἀπὸ ἄλλον ὅμως ἀπὸ ὅσους ἦσαν ἐκεῖ δὲν ἐπήγαμε τροφὰς διὰ τὸν φόβον μήπως μαρτυρήσουν, δὲν εἰζέυρω ὅμως ἂν οἱ ἄλλοι ποῦ ἦσαν σὸ λημέρι ἐλάβανον καὶ ἀπὸ ἄλλους τροφὰς.

Ἐπὶ τὸν ἀδελφός μου δὲν ἦτο πρῶτα εἰς τὴν στάνην τοῦ Μελέτη, ἀλλ' ἦρθε τὴ τελευταία ἡμέρα ποῦ ἐμείναμε ἐκεῖ καὶ τὸν ἀτάμωσα, καὶ τότε εἶχαμε πληρωμένο τὸ χέρι καὶ τὸν ληστὴν Κατσούρη.

Ἡ κουτσουκέλις τῶν ληστῶν.

Ἀπὸ τὰ Τρικίρια διηυθύνθημεν εἰς τὴν Βένιζαν ὅπου ἐμείναμεν τρεῖς ἡμέρας καὶ τροφὰς ἐπέραμεν ἀπὸ τοῦ Σωτηρίου Λιῶρη θείου μου καὶ τῶν Ἀναστ. καὶ Κ. Τσαβαρέων. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Σωτ. Λιῶρης ἐκεῖ ποῦ ἐπήγαμεν εἰς τὸ χωρίον διὰ τροφὰς ἀπήνηται τὸ μεταβατικὸν ἀπόσπασμα καὶ εἰδοποίησεν αὐτὸ ὥστε ἔλαβε τὴν διεύθυνσιν πρὸς τὸ λημέρι μας, ἡμεῖς τὸ εἶδομεν ἀπὸ μακρᾶν καὶ ἐφύγαμε διὰ τὰ Μεγαρίτικα ἀμπέλια (Σ. Σ. ἡ ἀποτυχούσα ἐπίθεσις διὰ τὴν δειλίαν τοῦ ἐνωματάρχου Πούλου περὶ τῆς ἐξετέθη λεπτομερῶς εἰς τὰ προηγούμενα), μὲ τὸ σκοπὸν νὰ τραβήξουμε ἑσπῶνα, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐφοβήθημεν μὴ μᾶς καρτεροῦν ἐμπρὸς παγῶνας, ἐσκεπθῆμεν νὰ κάμωμεν μίαν κουτσουκέλιαν (στρατήγημα) διὰ νὰ γελάσομε τοὺς στρατιώτας καὶ ἐτραβήξαμεν εἰς τὸν λόγγον τοῦ Τρικεριοῦ ὅπου ἐλημεριάσαμεν, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐπεράσαμεν ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν Ἑλευσίνα καὶ ἐπήγαμεν εἰς τὸ σπήλαιον τῆς Χασιάς ὅπου ἐλημεριάσαμεν, τὴν νύκτα δὲ ἐπεράσαμεν εἰς τὰ περιβάλλια τῆς Χασιάς καὶ ἔπειτα ἐλημεριάσαμεν ἔνωθεν τοῦ Πικερμίου καὶ τὸ ἐσπέρας κατέβημεν εἰς τὰ ἐκεῖ κονάκια τοῦ Μήτρου Μεγαγιάννη.

Ένας ποῦ ἠθέλε νὰ γείνη ληστής.

Ἀπὸ τοῦ ἐμάθημεν ὅτι ἦσαν τρεῖς στρατιῶται διαβάται καὶ ἐμείναμε λίγο μακρὰ καὶ ἐπήγαμε τροφὰς. Καὶ τὴν ἄλλη ἡμέρα ποῦ οἱ στρατιῶται εἶχαν φύγει κατεβήκαμεν εἰς τὰ κονάκια αὐτοῦ τοῦ Μεγαγιάννη, τοῦ ἵπου τοῦ μεγάλτερος υἱὸς Χρῆστος εἶνε γαμβρός ἀπὸ πρώτη ἐξ ἀδέλφου τοῦ ληστοῦ Ἀποστόλου Καραβίδα. Εἰς τὰ κονάκια αὐτὰ καθὼς καὶ τοῦ Σφέτσα καὶ τῶν Καπουραλίων ἐμείναμεν πέντε ἡμέρας κρυπτόμενοι καὶ τροφοδοτούμενοι. Ἐπειδὴ δὲ ἦλθον στρατιῶται πρὸς καταδίωξιν τοῦ Π. Μεγαγιάννη φυγοδίκου ἐπὶ φόβῳ, ὁ ὁποῖος διεπραγματεύετο μαζὺ μας ν' ἀσπασθῆ τὸν ληστρικὸν βίον ἐβιάσθημεν νὰ περάσωμεν εἰς τὰ βουνὰ ὅπου ἐμείναμεν τέσσαρας ἡμέρας τροφοδοτούμενοι ἀπὸ τ' αὐτὰ κονάκια, δὲν γνωρίζω δὲ ἂν ἐπερναν καὶ ἀπὸ ἄλλα οἱ μπουλουξίδες, οἱ ὁποῖοι ἐφευγον τὴν νύκτα καὶ ἐπήγαμεν διὰ τὴν προμήθειαν τροφῶν.

Πετώματα ἀπὸ τὰς Ἀθήνας.

Ἐπὶ ταῦτα μετέβημεν πάλιν εἰς τὰ αὐτὰ κονάκια μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ προμηθευθῶμεν τσαρούχια, φορέματα καὶ λοιπὰ ἐφόδια καὶ ν' ἀναχωρήσωμεν ἐπειδὴ ἐπλησίαζε νὰ περάσῃ ὁ Μάρτιος καὶ ἐφοβούμεθα νὰ εὐρεθῶμεν ἐδῶ τὸ καλοκαίρι, διότι εἴμαστε πολλοὶ καὶ δὲν θὰ εἰμπορούσαμεν νὰ οἰκονομηθῶμεν ἀπὸ τροφὰς καὶ ἀπὸ νερό, ἀφοῦ θὰ ἐφευγον οἱ βλάχοι καὶ οἱ στρατιῶται θὰ μᾶς ἐκαμναν καρτερί στα νερά, ἐδώσαμεν λοιπὸν ἕκαστος τ' ἀναγκαῖα χρήματα εἰς τὸν Γεωργίου Μεγαγιάννη καὶ τὸν ἐστεύλαμεν εἰς Ἀθήνας διὰ νὰ μᾶς προμηθεύσῃ πετώματα (τσαρούχια) καὶ ἄλλα πράγματα καὶ ἡμεῖς ἐκεῖ ἐμείναμεν

* Ἰδε προηγούμενα εἰς φύλλα 13, 20, 27 Ἀπριλίου καὶ 11 Μαΐου.

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΕΟΡΤΗ

(Φωτ. κ. Χρ. Δ. Δημητρακοπούλου).

κατά παρκίνησην του ποιμένου ανήκοντος εις το αυτό τσελιγγάτο του Μελετίου, του οποίου το όνομα δεν ένθυμούμαι και τον όποιον δεν βλέπω εις τας φυλακάς, ήτο δέ άνθρωπος έτών 38, ύψηλός το σώμα και το άνόστημα και με μαύρο μουστάκι και φουντωτόν και χωρίς γένεια, αυτός δ άνθρωπος άκούσας ότι έσκοπέυαμε να φύγωμε δια το τουρκικόν μας ειπε :

Ποιος τοίς έβαλε την ιδέαν της ληστείας.

»Δεν κάθεσθε λίγες μέρες άκόμη ; τώρα είναι καιρός όπου έρχονται ζένοι και πηγαίνουν εις τον σωρόν (τρόπαιον του Μιλτιάδου) να πιάσετε κανένα να πάρετε πολλά χρήματα και προχθές έπέρασεν πέντε έως έξι και έπήγαν εις το μέρος αυτό».

Είς τα λόγια αυτά του ποιμένου έπέστημεν όλοι οι λησται να μείνωμεν, ο ίδιος δέ μας έδειξε μίαν οράχιν όπου έβάλαμε ένα καρπούλι, άλλο δέ έβαλαμε εις ένα δένδρον, ήμεεις δέ οι άλλοι έλημεριάζαμε εις ένα ρέμα. Την δέ έπομένην ή την άλλην ήμέραν δεν ένθυμούμαι καλά και ένω δεν είχαν γυρίσει άκόμη από τας Αθήνας ο Γ. Μεγαγιάννης, που είχαμε στείλει δια τα πετσώματα, που είπα, τα καρπούλια μας είδοποίησαν ότι περνούν άμαξι με καλόν κόσμον, άμέσως λοιπόν κατέβημεν και έπιάσαμε μίαν θέσιν εις το ρέμα πλησίον μιας γεφύρας εις το Πικέρι και όταν οι περιηγηται έγύριζαν τους έπιάσαμε».

Τα βακούφικα !

Ο ίδιος Περικλής Λιώρης ήρωτήθη αν έλαθον τροφάς εκ της Μονής Πεντέλης ή αν έγνώρισαν κανένα καλόγηρον, άλλ' άπήντησεν ότι ούτε τροφάς έλαθον ούτε έγνώρισαν κανένα, μάλιστα οι Αρβανταίοι είχαν όρκο από βακούφικα (μοναστηρικά) να μη πέρουν τίποτα, διότι το έθεώρουν ως άμάχημα και ούτε άνάγκη ήτο να καταφύγουν εις την Μονήν αφού είχαν τόσα κονάκια του Μελετίου και του Μεγαγιάννη και τους έτρεφαν χωρίς να φανερώνονται εις άλλους».

Ηρωτήθη άκόμη αν οι άδελφοί Μαλέα είχαν συνεννόησιν τινα με τους Αρβανταίους και άπήντησεν ότι αδεν γνωρίζει, έφοβούτο δέ οι Αρβανταίοι ν' αποταθώσιν προς τους άδελφούς Μαλέα διότι άλλοτε είχαν πάρει σκλάβον ένα απ' αυτούς και ένόμιζον ότι τους είχαν πάθος»

Και εις δύο μεταγενεστέρας έξετάσεις του γενομένης κατά Ιούλιον και Αύγουστον έπομένως ο Π. Λιώρης, ο όποιος

ήδη είχαν καταδικασθή εις θάνατον ότι είναι άληθή όσα ώμολόγησεν εν λεπτομερεία εν τή άνωτέρω έξετάσει του και έβεβίωσεν ότι «άφ' ής καταδιωθέντες εις Βένιζαν της Μεγαρίδος εισέβαλον εις την Αττικήν μέχρι της διακράσεως της ληστείας, διέμειναν πάντοτε εις το Πικέρι και τα περίξ αυτού, άποσυρόμενοι ένίοτε εις το όρος της Όξιάς και πάλιν επανερχόμενοι εις τα κονάκια των βλαχοποιμένων και διατρεφόμενοι παρ' αυτών, άλλ' ούτε το σύνολον των ήμερών ούτε τας χρονολογίνας άκρι-

τως δύναται να όρίση.

Ο Γκόγκος ο αίσιος της αίχμαλωσίας.

Όταν δέ έξητάσθη ο Λιώρης κατ' αντιπράστασιν προς τους κατηγορούμενους Μελετίον Καπουράλον και Μητρον Μεγχιάννην, οι όποιοι είχαν άρνηθή ότι ειδόν ήπωσδήπουν ή έχορήγησαν τροφάς εις τους ληστάς, παρετήρησεν εις αυτούς ότι ατους γνωρίζει καλώς διότι αυτοί τους έτροφοδότησαν και δεν έχει κανέν συμφέρον

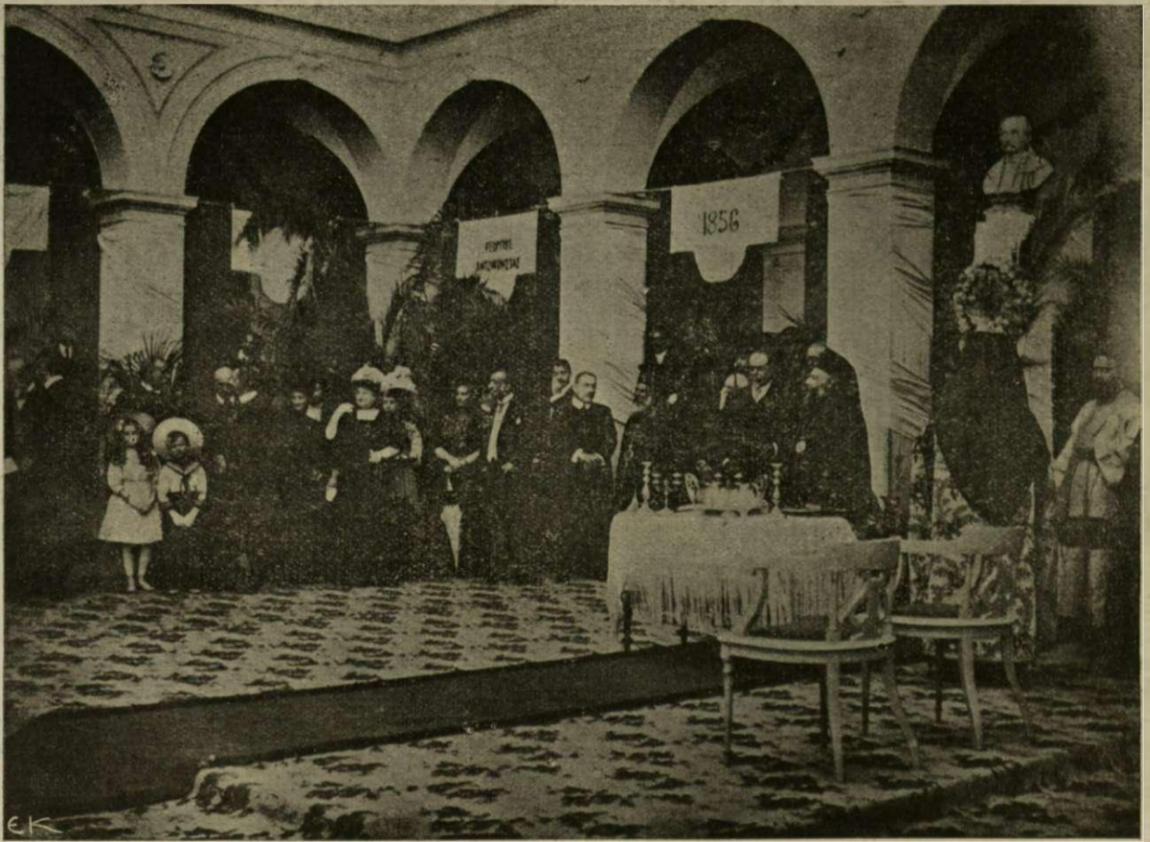
να τους πάρη άδίκως εις τον λαϊμόν του, υπενθύμισε δέ εις τον Μεγαγιάννην ότι επί παρουσία του ώνόμαζεν έξάδελφον τον ληστήν Καραβίδαν, ότε δέ την 2αν Ιουλίου συ ελήφθη και τω έπεδείχθη ο κατηγορούμενος Μητρον Γκόγκος και ήρωτήθη αν αυτός είναι ο παρκίνησας τους ληστάς να μη φύγουν άκόμη εις το έξωτερικόν αλλά να καθήσουν ολίγας ήμέρας διότι είναι ο καιρός που μεταβάνουσιν περιηγηται εις το τρόπαιον του Μιλτιάδου και δύναται να συλλάβωσιν εξ αυτών, ο Λιώρης ανευ δισταγμού άπήντησεν αυτός είναι! Τον γνωρίζω δέ καλώς διότι πολλὰς ήμέρας πρό της ληστείας διέμεινε εις το ποιμνιστάσιον του Μελετίου Καπουράλου μεθ' ου είχε το ποιμνίον του και ο έπίδειχθείς εις αυτόν Γκόγκος.

Σημειωτέον ότι πρό της αναγνώσεως τούτης και άλλοι είχαν έπίδειχθή εις τον Π. Λιώρη, άλλ' αυτός άπήντησεν ότι δεν ήτο τίς εξ εκείνων, διότι δεν είχαν τα χαρακτηριστικά, τα όποια άνέφερον εις την έξέτασίν του.

Ποιοι έκρουσαν τους ληστας εις το Πικέρι.

Είς το Πικέρι και εις τας περίξ αυτού θέσεις ένθα επί πολλὰς ήμέρας και μέχρι της ήμέρας της ληστείας άπεκρύβθησαν, έπροστατεύθησαν και έλαθον τα μέσα της συντηρήσεως, οι λησται διέμενον διαρκώς καθ' όλον τον χειμώνα και είχαν τας σκηνάς και τα ποιμνιστάσια αυτών εν μεν τω Πικερμίω και τή συνεχόμενη μετ' αυτού θέσει «Αγία Παρασκευή» ή όμάς των άρχιποιμένων Μελετίου Καπουράλου και Μητρον Μεγαγιάννη αποτελουμένη υπ' αυτών και τω Χρήστου και Γεωργίου Μεγαγιάννη, Μητρον και Κωνσταντίνου Καπουράλου, Αθαν. Λύγκου, υπηρέτου του Καπουράλου και Μητρον Κόγκου, όστις κατά την όμολογίαν του Λιώρη είναι ο συμβουλευσας τους ληστάς να μη φύγουν, αλλά να περιμένουν όπως επιτύχουν την αίχμαλωσίαν ξένων περιηγητών.

Είς δέ την θέσιν Σουλινάρι ήμισειαν ώραν μακράν του Πικερμίου διέμενον οι βλαχοποιμένες Βασίλ. Σφέτζας και Τόλιας Νικολάου αποτελούντες ίδίαν όμάδα, εξ ών ο τελευταίος έχει και υίόν ληστήν όσ-

Η ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ ΤΟΥ ΟΡΦΑΝΟΤΡΟΦΕΙΟΥ ΧΑΤΖΗΚΩΣΤΑ

Οι επίσημοι αναμένοντες την άφιξιν του Βασιλέως. Παρά τον Μητροπολίτην ίσταται ο κ. Μερκούρης δεξιὰ δέ αυτού ο ύπουργός της Παιδείας κ. Στεφανόπουλος, ο ύπουργός των Έξωτερικων κ. Σκουζές, η κυρία Δημάρχου και πρός το άκρον ο κ. Α. Εύταξίας.

Μετά περισσής μεγαλοπρεπείας έωρτάσθη την παρεϊθούσαν έβδομάδα ή πεντηκονταετηρίς του Πανελληνίου χρησιμότητος σεμνού ιδρώματος της όδοϋ Πειραιώς, του Όρφανοτροφείου του ήμιμνήσιον Χατζηκώστα. Μετά τον ψαλέντα υπό του Σεβ. Μητροπολίτου άγιασμόν έξεφώνησεν λόγον ως πρόεδρος του Συμβουλίου ο δήμαρχος κ. Μερκούρης έξάρτας τας μεγάλας κοινωνικάς υπηρεσίας, ή από 50 έτών προσφέρει το ίδρυμα. Την εορτήν έτίμησε και ο Βασιλεύς δ όπίσις μετά θανμασμού έξεφράσθη περι τής εν τω Όρφανοτροφείω ζηλευτής τάξεως και προόδου.

ΑΡΩΜΑ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΒΟΥΝΩΝ

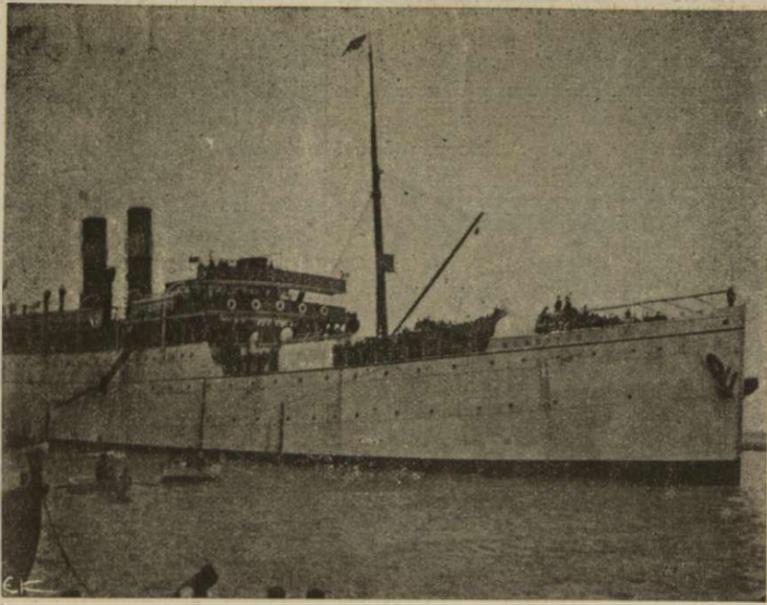
Η ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ

Το μεταβατικόν Δημοικόν Σχολείον Μεγάλης Παλούκοβας της Ναυπакίας, του οποίου χειμερινή έδρα είναι ή θέσις «Αργιλή» της περιφέρειας Μεσολογγίου, όπου δια τα Σχολεία της πόλεως ταύτης Γυμνάσιον, Έλληνικόν και Δημοικόν έώρτασαν ζωηρότατα έφέτος την Πρωτομαγίαν. Οι μαθηται της «Αργιλή» είναι όλοι παιδιὰ Αμπλιαντών και Κραββαριτών ποιμένων παραχειμαζόντων εις την περιφέρειαν Μεσολογγίου.

(Φωτογρ. κ. Ι. Χρυσανθοπούλου.—Σταλεϊτα έπιμελεία του κ. Αλ. Φαταούλα)

ΑΠΟ ΤΑ ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΕΙΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ ΤΟΥ ΜΩΡΑΪΤΟΥ

[Φωτογρ. κ. Γ. Χ. Γεωργίου από το προτελευταίον ταξίδιον του «Μωραΐτου»].

Ο «Μωραΐτης» πλήρης μεταναστών καταπλέων εις τὸν λιμένα Πατρῶν.

Οἱ μετανάσται συνωθούμενοι πρὸ τοῦ ἐν Πάτραις πρακτορείου τῆς Ἑλλ. Ὑπερωκεανείου Ἐταιρείας διὰ τὰ εἰσιτήριά των.

τις κατὰ τινὰ τῶν μνησθέντων ἔμεινε παρ' αὐτῶ.

Εἰς δὲ τὴν θέσιν Ραφίνα μίαν ὥραν μακρὰν τοῦ Πικερμίου, οἱ Ἰωάννης Στάσης καὶ Γεώργ. Τουρκαντώνης, ἰδίαν ἀποτελοῦντες ὁμάδα· ἐν δὲ τῇ θέσει Βελανιδιέζα, ἀπεχούση 11)2 ὥρας μακρὰν τοῦ Πικερμίου ἢ ἄλλως τοῦ ἀρχιπολιμένου Ἰωάν. Κόκαλη ἀποτελουμένη ὑπ' αὐτοῦ καὶ τοῦ Κ. Σελιάμη, Παναγιώτη Σελιάμη (οἱ ὅποιοι ἔχουν καὶ ἀδελφὸν χρηματίσαντα ληστήν, κηταδικασμένον δὲ καὶ κρατούμενον εἰς τὰς φυλακὰς διὰ ληστείαν πραχθεῖσαν τὸ 1863 εἰς Πεντέλην κατὰ περιηγητῶν) Κωνστ. καὶ Μήτρου Ζηλευμένου.

Καὶ εἰς τὴν θέσιν Ξυλοκέρια 2 ὥρας μακρὰν τοῦ Πικερμίου οἱ Γ. Τσίρκας καὶ Γεώργ. Μαγγίνας.

Τὸ θράσος τῶν λησταποδόχων ποιμένων.

Πάντες οὗτοι ἀνακρινόμενοι ἠρνήθησαν ὅτι εἶδον ὅπωςδήποτε τοὺς ληστὰς καὶ εἶχον μάλιστα τὸ θράσος νὰ ἐκφράσουν τὸν θαυμασμόν των πῶς οἱ λησταὶ κατώρθωσαν δῆθεν ν' ἀναφanoῦν τὴν στιγμὴν καθ' ἣν διέπραξαν τὴν ληστείαν, ἐνῶ ὅλοι αὐτοὶ οἱ βλαχοποιμένες ἀπέκρυβον καὶ ἐτροφοδότησαν τοὺς ληστὰς καὶ συνευωχούντο μετ' αὐτῶν καθ' ὅλον τὸν Μάρτιον! Ὅχι μόνον δὲ κανεῖς ἐξ αὐτῶν δὲν ἔδωκεν εἰδήσιν τινὰ εἰς στρατιωτικὸν ἀπόσπασμα, ἀλλὰ καὶ τοῦναντίον ὅτε κατὰ τὴν 17ην ἢ 18ην Μαρτίου ὁ ἐνωμοτάρχης Γιαννόπουλος λαβὼν ἐντολὴν τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν νὰ ἐρευνησῆ ἐμπιστευτικῶς περὶ τῆς συμμορίας τῶν Ἀρβανιτῶν περιῆλθε τὰς σηκὰς ὅλων τῶν εἰρημένων βλαχοποιμένων, οὗτοι τὸν ἐβεβίωσαν ὅτι δὲν ἐφάνησαν εἰς τὴν περιφέρειάν των οἱ λησταὶ ἀλλ' ἄμα πληροφορηθῶσι τι θὰ εἰδοποιήσωσι τὸν μοίραρχον καὶ τὸν ὑπουργόν, ἰδίως δὲ ὁ Μελέτιος Καπουράλος ἐβεβίωσε τὸν ἐνωμοτάρχην ὅτι συμφέρον ἔχει νὰ καταδιώξῃ τοὺς Ἀρβανιταίους, διότι τὸν κατατρέχουσι, καὶ αὐτὸς πρώτος θὰ σπεύσῃ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ὑπουργόν καὶ τὸν μοίραρχον.

Τελεία εἰκόν.

Ἐνομίσαμεν ὅτι ὅλα τ' ἀνωτέρω πρέπει νὰ προταχῶσι τῆς ἀφηγήσεως τῆς ληστείας τοῦ Πικερμίου καὶ τῆς φρικώδους σφαγῆς τοῦ Δεῖλεσι ἵνα οἱ παρακολουθοῦντες τὴν τραγικωτάτην ἱστορίαν—καὶ τοιοῦτοι εἶνε χιλιάδες καὶ εἰς τὸ ἐσωτερικόν καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικόν—ἦτις μικροῦ δεῖν ἐστοίχιζεν αὐτὴν τὴν τιμὴν τῆς Ἑλλάδος ἔχουσι πρὸ ὀφθαλμῶν ὅλην τὴν εἰκόνα τῶν πρὸ τῆς ληστείας καὶ τῆς σφαγῆς ἐκτυλιχθέντων γεγονότων, καὶ τῶν περιπετειῶν τῆς ληστρικής συμμορίας κατὰ τὸ αἵματηρόν της δρομολόγιον, τῶν καταδικωτικῶν ἐνεργειῶν τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν προσώπων, τὰ ὅποια ἐπροστάτευσαν καὶ ἐτροφοδότησαν τοὺς ληστὰς καὶ ἐβοήθησαν οὕτως αὐτοὺς εἰς τὴν διάπραξιν τοῦ συγερωτάτου τῶν κακουρημάτων. Ἐλπίζομεν δὲ σὺν τῇ ἐξόχως δραματικῇ ἀφηγήσει τῶν λεπτομερειῶν τοῦ φρικτοῦ δράματος νὰ δημοσιεῦσωμεν καὶ τὰς εἰκόνας τοῦ τόπου τῆς ληστείας (Πικέρμι)

Οἱ μετανάσται εἰς τὴν ἀποβάθραν τῶν Πατρῶν εἰσερχόμενοι εἰς τὰς λέμβους διὰ νὰ ἐπιβασθοῦν τοῦ «Μωραΐτου».

Ο ΕΝ ΚΑΪΡΩ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑΡΧΗΣ ΣΙΓΑΡΕΤΤΩΝ
κ. ΧΡΗΣΤΟΣ ΤΣΙΒΙΛΗΣ

Ὁ γνωστὸς ὕφ' ὄλων τῶν ἐν Καίρῳ μεταβάντων Ἀθηναίων, οἵτινες ἅπαντες δημολογοῦσι τὴν προθυμίαν καὶ τὴν εὐγένειαν τοῦ ἀνδρός, ἐν τοῖς πρώτοις ὁρῶντος ὑπὲρ τοῦ καλοῦ τῆς Ἑλλ. τοῦ Καίρου παροικίας καὶ τῆς ξένης μὴ ἐξαιρουμένης. Καλαίσθητος ἐν πᾶσι, ὡς ἀποδεικνύει καὶ τὸ ὠραιότερον καὶ μεγαλείτερον ἐν Καίρῳ «Μέγα Αἰγυπτιακὸν Καφενεῖον» ἐν εἰταιρίᾳ μετὰ τοῦ καλοκαγάθου κ. Ἰω. Πουλάκη. Ὁ κ. Χ. Τσιβιλῆς οὐ παρθέτομεν σήμερον τὴν ὄντως ὠραίαν εἰκόνα εἶνε ὁ χορηγὸς τῆς ἐκδόσεως τῆς προσφωνήσεως πρὸς τὸν Γ. Μιστριώτην τοῦ κ. Ι. Καλοσύνη· εἶνε ὁ ταμίης τοῦ «Μικρασιατικοῦ Συνδέσμου» ἐν Καίρῳ καὶ ἐνδεδειγμένος Πρόεδρος αὐτοῦ.

ΒΑΣΙΛ. Ν. ΚΑΡΒΕΛΛΗΣ

τοῦ τόπου τῆς παρχμονῆς τῶν ληστῶν μετὰ τῶν αἰχμαλώτων καὶ τῆς σφαγῆς (Ὁρωποῦ καὶ Δεῖλεσι) τῶν ἀτυχῶν ξένων αἰχμαλώτων καὶ τῶν συλληφθέντων καὶ καρατομηθέντων ληστῶν.

Εἰς τὸ πρὸς ἔχουσα—Ἡ ἐκδρομὴ τοῦ Λόρδου Μουνκάστερ μετὰ τῆς συζύγου του καὶ τοῦ Ἑρμπερτ γραμματ. τῆς Ἀγγλ. πρεσβείας, τοῦ Λούδ, τοῦ Βίνερ, καὶ τοῦ Βούλ γραμμ. τῆς Ἰταλ. πρεσβείας εἰς Μαραθῶνα. Αἱ δύο ἄμαξαι τοῦ Σαγιάντα πρὸ τοῦ ξενοδοχείου τῆς Ἀγγλίας. Ἐπεισόδια καθ' ὁδόν. Οἱ συνοδοὶ χωροφύλακες. Ἡ ἐνέδρα τῶν ληστῶν. Τὸ ἀπόσπασμα 5 λεπτὰ μετὰ τὴν ληστείαν. Παρακαλεῖται ἀπὸ τοῦ ξένου νὰ παύσῃ νὰ προβοδῆ. Θίλῃται ἀφαιροῦντες τὰ κοσμήματα τῶν Ἀγγλίδων. Εἰς τὴν κορυφὴν τῆς Πεντέλης. Αἱ πρῶται διαπραγματεύσεις διὰ τὰ λύτρα. Τὸ δεινὸν ἄγγελμα εἰς Ἀθήνας.

Ἡ Ἑλληνικὴ ναυτιλία

Ὁ ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΚΟΣ ΘΟΡΥΒΟΣ

Ὁ φθόνος, ἡ κακία, ἡ ποταπότης, τὰ βρωμερὰ μικροσυμφέροντα, μὲ μίαν ἀγρίαν δίψαν ἐκδικήσεως ἐξέσπασαν ἀπὸ τινων ἡμερῶν εἰς μίαν ἑλλεινὴν ἐπίθεσιν κατὰ τῆς Ἑλλ. ὑπερωκεανείου Ἐταιρείας τοῦ κ. Δημ. Μωραΐτου. Ἐν τῇ εὐθείᾳ ἀφελείᾳ των καὶ χαιρεκακίᾳ των καὶ τρίβοντες τὰς χεῖρας ἀπὸ πρόστυχην χαρὰν ἐνόμισαν ὅτι ἠδύνατο νὰ ἐκμεταλλεθοῦν τὸ δυστύχημα τοῦ ναυαγίου τῆς «Ἑλλάδος» ἐκ τῶν καλλίστων ἀτμοπλοίων τοῦ ἐμπορικοῦ στόλου τοῦ κ. Μωραΐτου πρὸς τὸν καταχθόνιον σκοπὸν νὰ ἐλαττώσουν τὴν πανελλήνιον ὑπόληψιν καὶ τὸ πνευλιθῆν γόητρον τοῦ πρώτου Ἑλλ. Ἀρχοντοῦ, τοῦ ἐξ Ἀνδρου ρηξικελεύθου ἐφοπλιστοῦ.

Ἡ «Ἀλήθεια» οὐχὶ ἀπαξ μέχρι τοῦδε ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ ἐξαρχῇ τὸ ἐθνικώτατον ἔργον τοῦ κ. Δ. Μωραΐτου, δώσαντος κολλοσιαίαν ὄθησιν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἐμπορικῆς Ἑλληνικῆς ναυτιλίας τῆς μεγίστης αὐτῆς ἀρτηρίας τῆς ἐθνικῆς δράσεως καὶ ζωῆς. Οὐδενὸς ἐκ τῆς λοιπῆς εὐρώστου χρεείας τῶν Ἑλλήνων ἐφοπλιστῶν ὑποτιμώμενον οὔτε τὸν ζῆλον, οὔτε τὴν εὐφυίαν οὔτε τὴν δραστηριότητα. Ἀναμφιβόλως ὅμως τὸ φωτεινὸν κέντρον τῆς χρυσῆς ταύτης πλειάδος κατέχει ἀδιαφιλονικήτως ἀπὸ τινων ἐτῶν ὁ κ. Δ. Μωραΐτης. Διὰ τοῦ ἀ' δὲ Ἑλληνικοῦ Ὑπερωκεανείου, τοῦ μεγαθηρίου του δ «Μωραΐτης» καὶ διὰ τοῦ καταπλέοντος μετὰ τινος ἐβδομάδος μεγαλοσκάφου κολοσσῶ αἱ «Ἀθῆναι» ἐξώρμησεν εἰς ἀέτην ἀληθῶς πτήσιν τὸ ὕψος τῆς ὑπὸίας ἐπὶ πολὺ θὰ κυριαρχῇ εἰς τοὺς Ἑλληνικοὺς ὁρίζοντας. Δὲν ἀναλαμβάνει λοιπὸν ἡ «Ἀλήθεια» τὴν

συνήγορον τής τόσον έλεεινά δυσφημισθείσας έν τῷ προσώπῳ τοῦ κ. Μωραΐτου Ἑλληνικῆς ναυτιλίας, διότι οὔτε ὁ κ. Μωραΐτης οὔτε ἡ Ἑλληνική Ναυτιλία, διέτρεξαν τὸν ἐλάχιστον κίνδυνον ἐκ τῆς ἀδίκου καὶ συκοφαντικῆς προσβολῆς. Οἱ μόνον ζημιωθέντες ἦσαν οἱ συκοφάνται καὶ οἱ δυσφημισταί, ἂν δὲ χαράσσωμεν τὰς γραμμάς ταύτας τὸ πρᾶττον ἐνα διερμηνεύσωμεν ἀπλῶς τὴν λύπην ἀλλὰ καὶ τὴν ἀγανάκτησιν τῆς κοινῆς, ἰδιαιτέρως δὲ τοῦ ἐμποροβιομηχανικοῦ καὶ ναυτικοῦ κόσμου τοῦ Πειραιῶς διὰ τὸν ἐγεγερθέντα συκοφαντικὸν θόρυβον.

Καὶ μᾶς ἔλεγον δύο ἐκ τῶν σοβαροτέρων ἐμποροβιομηχάνων τοῦ Πειραιῶς.

— Εἶνε ἀστέιον καὶ νὰ ὑποτεθῆ καὶ διὰ πρόκειται περὶ... δόλου εἰς τὸ ναύγιον τῆς «Ἑλλάδος»! Ἡ περιωπὴ τῆς θέσεως τοῦ κ. Μωραΐτου ἀποκλείει πᾶσαν τοιαύτην ὑπόνοιαν. Ἐπειτα αὐτὸ τὸ πλοῖον ἦτο καινούργιος, μόλις 3—4 ἐτῶν. Ὅταν πρό τινος καιροῦ ἦτο εἰς τὸν Πειραιᾶ καὶ ἐξεφόρτωνεν ὄλοι τοῦ ἐκαμαρώνου ἐν εἰς τοιοῦτον ἀμόπλοιο ἐκνύατιζεν ἡ Ἑλληνικὴ σημαία. Ἡ «Ἑλλάς» δὲ ἡ ὁποία εἶχεν στοιχίσει 40,000 λίρας ἦτο ἡσαλισμένη ἀντὶ 39,000 λιρῶν. Καὶ δλόκληρον λοιπὸν τὴν ἀσφάλειαν ἂν πάρῃ ὁ Μωραΐτης πάλιν ζημιωμένος θὰ εἶνε. Ἀλλ' εἶνε ζήτημα ἂν δὲν ζημωθῆ ἀπ' αὐτὸ τὸ δυστύχημα τοῦλάχιστον 4—5,000 λίρας. Εἶνε λοιπὸν μωρὸν—ἐκτός ἂν ἔχη τις ἄλλους λόγους καὶ συμφεροντα—καὶ νὰ φαντάζεται κανεὶς ἀκόμη διὰ τὸν Μωραΐτης εἶχε συμφέρον εἰς αὐτὸ τὸ δυστύχημα.

Καὶ ἡ γνώμη αὕτη ἤν αὐτολεξεῖ παραθέτομεν εἶνε ἡ πιστὴ ἀλήθεια τῆς κοινῆς γνώμης τῶν ἐμποροβιομηχανικῶν καὶ ναυτικῶν κύκλων τοῦ Πειραιῶς, ἀποτελεῖ δὲ τὴν μόνην ἀπάντησιν εἰς τὴν ἀνόητον ὅσον καὶ συκοφαντικὸν θόρυβον.

τὸ θέλῃς περὶ, δόμον τοῦ πίσω. Οὔτε καὶ σὺ, οὔτε κ' ἐγὼ νὰ ζημιωθῶ. Ἀλλὰ νᾶχῃς, δμῶς τὸ ἕνα μερικὸν ἀπὸ τοῦ εἴρημά μου, ἐπειδὴ τὸ θέλῃς γὰρ καὶ τὸ ἄλλο νὰ τὸ πάρῃς μετ' ἐκείνου, ὄχι, αὐτὸ δὲ γίνεται. Αὐτὰ εἶχα νὰ πῶ.

ΣΜΥΚΡΙΝΗΣ — (εἰς τὸν Συρίσκον). Ὁ Δάος ἐτελείωσε (βλέπων, ὅτι μένει ἄφωνος). Ἀκοῦς; Τελεῶσε.

ΣΥΡΙΣΚΟΣ. — Ἄ, καλὰ! . . . Τὸ λοιπὸν ἄς μιλήσω κ' ἐγὼ τώρα. Λοιπὸν, γὰρ, ἔχει δίκιο πῶς βροῆκε τὸ παιδί μονάχον του. Μάλιστα, ὅτι εἶπε εἶναι ἀλήθεια, εἴτι ἔγεινε, γεροπατέρα μου, ὅπως ἄκουσες. Δὲ λέω ὄχι. Τὸν ποροκάλεσα καὶ μὴδὼσε τὸ παιδί. Ἀλλὰ ἕνας τσοπάνος ποῦ μιλήσανε μαζί, ἕνας κολλιγας του, ἤρθε καὶ μοῦ εἶπε, πῶς μαζί μετ' ἐκείνου βροῆκε καὶ κἄτι στολίδια. Καὶ ὄρισσε, πατέρα μου, ποῦ καὶ τὸ ἴδῃ τὸ παιδί ἀκόμα εἶναι ἐδῶ παρὸν καὶ παραιομένη. Νᾶισκε, Δάο, αὐτὸ τὸ παιδί, σοῦ γυρεῖτε λογορσασμὸ. (πρὸς τὴν γυναῖκα του). Γυναικα, ὁσε μου ὄω τὰ γιορτάρια καὶ τ' ἄλλα τὰ σημάδια Ἀεὶ, πῶς δλα αὐτὰ τὰ βάλανε κοντὰ του ὄχι γὰρ νὰ σὲ θρέφουνε σένο, ἀλλὰ γὰρ νὰ τὸ στολίσουνε αὐτό. Κ' ἐγὼ λοιπὸν λέω τὸ προπονοῦ μου κοντὰ μετ' ἐκείνου, γιὰ τὴν τῶρα εἶμαι προστάτης του. Ἐσὺ δ' ἴδιος μ' ἔκανες προστάτη του, ὅταν μοῦ τῶδωσες. Τώρα, λοιπὸν ἐσὺ, γεροπατέρα, ποῦ εἶσαι δικαιοστής μας, νὰ πῆς, νὰ δώσης γνώμη, ἂν αὐτὰ τὰ χρυσὰ τὰ μυχιμπήδια, κ' ὄλα ὄσα βροῆθηκαν ἀπάνου του, πρέπει νὰ φυλάχουνη γὰρ τὸ παιδί ὄσο ποῦ νὰ μεγαλώση, ὅπως θέλῃς ἡ μάνα του, ὅποια κ' ἂν εἶναι, ἡ πρέπει νὰ τὰ πάρῃ αὐτὸς ποῦ τὸ λήστεψε, ἐπειδὴ τὸ βροῆκε αὐτὸς πρῶτος. Θὰ μοῦ πῆς: γιὰ τὴν ὅταν πῆρα τὸ παιδί δὲν ἐξήτοσσα ἄμεσως καὶ τὰ στολίδια. Γιατί; Γιατί τότε δὲν εἶχα κοντὰ μου τὸ μάρτυρα ποῦ μοῦ τὰ εἶπε. Γιατί καὶ σήμερα ἀκόμα δὲν τὰ γυρεῖς γιὰ τὸν ἐαυτό μου. Ἐρῶ, πῶς ὄχι βροῆκει κανένας εἶναι ὁ δικό του. Ἀλλὰ ὄχι, δὲν εἶναι εἴρημα ὅταν πρόκειται γὰρ μὲ ἀνθρώπων ζωή, ὅπου ἡ μοιρασιά τὴν βλάπτει. Αὐτὸ δὲν εἶναι εἴρημα, εἶναι κλεψιά. Καὶ ἔπειτα πατέρα μου, σκέψον καὶ τὸ ἐξῆς: Μπορεῖ αὐτὸ τὸ παιδί νὰ εἶναι ἀπὸ οὐδὲν καλλήτερον ἀπ' τὸ δικό μας. Ἄν ἀναθροφθῆ ἀνάμεσα μετ' ἀνθρώπων τῆς δουλειᾶς θὰ περιφρονῆσῃ μὲ μὲρα τὴν κακομοιρασμένη τὴν ζωὴν μας. Θὰ ἀκούσῃ ὄτι τοῦ εἶπε τὸ δικό του τὸ αἶμα, τὸ φωνικό του, καὶ θὰ σκοτώσῃ λεοντάρη, θὰ πολεμήσῃ, θὰ νικήσῃ σὺν τρέξιμο. Θᾶχῃς ἰδίῃ, βέβαια, στοὺς ἀγῶνες, τραγοδιες, καὶ ἰὰ ἐξέρῃς τὴν θέλω νὰ σᾶ; εἶπῶ: Πῶς δηλαδὴ ἕνας γέρος γιδβοσκὸς βροῆκε τυχερὰ ἕνα κάποιον Νηλέα, κ' ἕνα Πελλά, αὐτὰ τὰ ξακαυομένα παλληκάρια.

Ἐνας γιδβοσκὸς ποῦ φοροῦσε προβιά οὐδ' ἀντὶ τὴν δικήν του, κ' ὅταν εἶδε μετ' ἐκείνου, πῶς αὐτὰ τὰ παιδιὰ ἦτανε καλλήτερα ἀπ' αὐτὸν, κάθησε καὶ τοὺς τὰ εἶπε ὄλα, πῶς τὰ εἶχε βροῆ, καὶ πῶς τὰ εἶχε ἀναθροφῆ. Καὶ τοὺς ἔδωκε ἕνα μικρὸν διακάκι ποῦ εἶχε μέσα ὄχι χρειαζότανε γὰρ νὰ γνωριστοῦνε. Κ' ἔτσι ἀνακαλύψανε τὸ μυστικὸν τοὺς οὐδὲ καὶ γινήσανε βασιλικὸς ἀφῶν προηγουμένων πῶς ἦτανε γιδβοσκοί. Ὑπόθεσε τὸ λοιπὸν, πῶς ὁ Δάος τοὺς ἔλεγε τὰ σημάδια καὶ τὰ πούλαγε γὰρ νὰ βυλιῇ ἐπέντε δέκα δραχμῆς. Ἦθ' ἀνὰ γινώτανε; Ὁ μὲν πάντα ἀγνώριστοι καὶ τοπεινοί, τέτοια παλληκάρια, παιδιὰ ἀπ' ἕνα τόσο εὐγενικό οὐδὲν. Τὸ λοιπὸν, δὲν εἶναι σωστό, πατέρα μου, ἐγὼ ν' ἀναθροφῶ τὸ παιδί κ' αὐτὸς νὰ πάρῃ τὰ στολίδια καὶ νὰ βροῆσῃ κἄνθρωπος γὰρ τὸ μὲλλον τοῦ παιδιοῦ. Ἐνας μὲν φορὰ ετοιμαζότανε νὰ πάρῃ γυναῖκα τὴν ἀδερφή του, διχως νὰ τὸ ξέρῃ, καὶ ἀπὸ κἄτι σημάδι ποῦ τὰ γινώρισε ἐμποδίστηκε. Ἐνας ἄλλος ἐβοήθησε τὴν μάνα του, ποῦ τὴν συναπάντησε σὺν τύχῃ. Ἄλλος ἕνας ἔσωσε τὸν ἀδερφὸν του. Ἐοὶ εἶναι ἡ ζωὴ ὄλων τῶν ἀνθρώπων ἔχει ἔμπροστὰ τῆς πολλοὺς κινδύνους. Πρέπει νὰ προφυλάξεται κανένας μετ' ἐκείνου προβλέψαι καὶ νὰ τοὺς προλαβαίη. Αὐτὰ ἤθελα νὰ πῶ κ' ἐγὼ. Τώρα, κρῖνε τοῦλόγον σου, ὅπως σοῦ φαίνεται σωστό.

ΣΜΥΚΡΙΝΗΣ. — Ἀλήθεια, εὐκολὴ εἶναι ἡ ἀπόφασι: Ὅτι ἦτανε μαζί μετ' ἐκείνου τὸ παιδί εἶναι ὁ δικό του. Αὐτὴ εἶναι ἡ κρῖσις μου.

ΔΑΟΣ. — Καλὰ ἄμ' τὸ παιδί ποζανοῦ εἶναι;

ΣΜΥΚΡΙΝΗΣ. — Ποζανοῦ εἶναι; Μὰ τὸ Δία, ἐγὼ ποτε ποτὲ μοῦ δὲ θὰ τῶδωσα σὲ σένα, ποῦ θέλεις κ' αὐτὴ τὴ στιγμὴν ἀκόμα νὰ τοῦ κλέψῃς πρᾶμα ποῦ εἶναι ὁ δικό του. Ὅχι, τὸ παιδί εἶναι ἁγίου ποῦ ἀναλαμβάνει τὰ συμφεροντά του καὶ σὲ πολεμαίε εἰσένα ὅταν γυρεῖς νὰ τοῦ κάνῃς κακό. (Μετὰφρασις τοῦ κ. Εὐστρ. Εὐστρατιάδου).

Α Λ Η Θ Ε Ι Α

ΔΕΝ γνωρίζομεν ποῖον τέλος θὰ ἔχη ἡ δικτύητος καταστᾶσα ἀληθῶς ὑπουργικὴ μεταρρυθμίσις. Ἀλλ' οἰαδήποτε τοῦ ὑπουργείου μεταρρυθμίσις θὰ ἦτο ἀνάπηρος, οἰοδήποτε ὑπουργοὶ καὶ ἂν προσελαμβάνοντο, ἡ θέσις τῆς Κυβερνήσεως ἠθικῶς καὶ πολιτικῶς δὲν θὰ ἐτενοῦτο ὅσον πρέπει νὰ τονωθῆ — καὶ ἄς βεβαιωθῆ ὅτι μεγίστην ἔχει ἀνάγκην ἐνισχύσεως καὶ τονώσεως — ἂν ἐκ τοῦ οὔτω μεταρρυθμιζομένου ὑπουργείου ἐλειπεν ὁ βουλευτὴς Τυρνάβου κ. Θ. Λιμπρίτης. Πείθων ὁ κ. Θεοτόκης τὸν κ. Λιμπρίτην νὰ δεχθῆ ν' ἀναλάβῃ τὸ ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν πρέπει νὰ εἶναι βέβαιος ὅτι ἤθελεν ἀνταποκριθῆ εἰς πραγματικὴν ἐθνικὴν ἀνάγκην καὶ ἤθελεν ἐκπληρῶσαι πανελληνίον πόθον.

Ἀλλ' ὁ κ. Λιμπρίτης ἔχει σύστημα στρατιωτικόν, τὸ μόνον ἐπὶ τῆ βᾶσει τοῦ ὁποῖου δύναται νὰ ὀργανωθῆ στρατεία. Καὶ τὸ σύστημα τοῦτο, πλην τοῦ κ. Ράλλη διαφανοῦντος εἰς τοῦτο μετ' ἐπιφανέστερα μέλη τοῦ κόμματός του, τὸν κ. Καραπάνον καὶ τὸν κ. Εὐσταθίου, κηρυχθέντος δὲ κατ' ἀποκοπὴν ὑπὲρ τοῦ πολυτελοῦς καὶ ἀνεφάρμοστου ὀργανισμοῦ τοῦ Διαδόχου, τὸ σύστημα λέγομεν τῆς βραχείας θητείας, τοῦ ὁποῖου σημαιοφόρος εἶνε ὁ κ. Λιμπρίτης, ἀσπάζεται ἤδη δλόκληρον τὸ ἔθνος. Καὶ αὐτὸς ὁ κ. Θεοτόκης ἐλαττώσας τὴν θητείαν εἰς 14 μηνῶν, ὅσα πράγματι εἶνε σήμερον εἶδεξε ποῖον δρόμον ὀφείλει ν' ἀκολουθῆσῃ ὁ ὀργανωτὴς τοῦ ἐλληνικοῦ στρατοῦ. Τὰ ἡμίμετρα ὅμως δὲν ὀφελούσι — καὶ ἡμίμετρον εἶνε ἡ 14μηνος θητεία. — Χρειαζέται νὰ ληφθῆ ἡ ἠρωϊκὴ καὶ σώτερη ἀπόφασις τῆς ἐσχμηνοῦ ἢ τὸ πολὺ τῆς ὀκταμήνου στρατιωτικῆς θητείας, ὡς τὰς εὐρείας βᾶσεις τοῦ στρατιωτικοῦ ἡμῶν οἰκοδομήματος. Διότι τότε μόνον εἰμεῖς βέβαιον θὰ εἶπῃτο ὁ κ. Λιμπρίτης ν' ἀναλάβῃ τὸ ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν ὅταν προηγουμένως ὁ κ. Θεοτόκης ἐπειθετο τὴν στρατιωτικὴν πολιτικὴν τῆς Κυβερνήσεως νὰ προσαρμόσῃ τελείως πρὸς τὰς ιδέας τοῦ βουλευτοῦ Τυρνάβου, ιδέας σήμερον τοῦ ἔθνους ἑλοκλήρου.

Ὁ κ. Λιμπρίτης οὐδὲν ἔχει νὰ ζηλευσῆ ἐκ τοῦ ὑπουργικοῦ ἀξιώματος, τὸ ὁποῖον τόσον ἐτίμησε καὶ ἐξύψωσε κατὰ τὴν ἀληθινήτην ἐκείνην ὑπουργείαν του. Τὸ στρατεύμα ὅμως καὶ τὸ ἔθνος ἔχουσι ἀνάγκην τοῦ ὑπερέχοντος χαρκατῆρος καὶ τῆς ἐπιβλητικῆς μορφῆς τοῦ κ. Λιμπρίτου.

Ἀντὶ δὲ προσπάθειαι νὰ καταβάλλωνται ὅπως δεχθῆ ὁ κ. Λιμπρίτης τὰς ἐπωμίδας τοῦ Ὑποστρατήγου τὰς ὁποίας οὕτως ἐν τῇ ὑπερφανείᾳ τοῦ χαρκατῆρος του εἰδέλων ἐν τῇ Βουλῇ ὅτι δὲν δεχέται — ἕνα οὔτω καὶ ἄλλοι χειροτονησῶσι στρατηγὸν ὁ κ. Θεοτόκης θὰ ἐπραττεν ἔργον ἀξίον ἐθνικῆς εὐγνωμοσύνης, ἐγκαθιδρύων τὸν κ. Λιμπρίτην εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν καὶ ἀφῶν εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν — τὴν ἀνάδειξιν τῶν στρατηγῶν, ὅταν θὰ ἔλθῃ ἡ ὄρα!

ΤΙΜΗ ἐξαιρετικὴ ἀλλὰ δικαία ἀπενεμήθη ὑπὸ τοῦ Πανεπιστημίου πρὸς τὸν σεβαστόν Διοικητὴν τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς κ. Στ. Στρέϊτ, ἀρτι ἀπανακάμψαντα ἐκ ταξιδίου ἀναψυχῆς. Ἡ Πανεπιστημιῶν Σύγκλητος ὁμοφῶν ἀποφάσει ἀνεμεινεν αὐτῷ τὸν τίτλον τοῦ ἐπιτίμου καθηγητοῦ τῆς Νομικῆς Σχολῆς, τίτλον σπανιώτατον ἀπονεμώμενον καὶ δὴ εἰς τοὺς ἐπιτεσσαρκονταετίαν διδάξαντας καθηγητάς. Ἀληθῶς ἤρμοξε τοιαύτη τιμὴ εἰς τὸν ἐπιφανῆ ἄνδρα, ὁ ὁποῖος δὲν ἐτίμησε μόνον διὰ σοφῆς καὶ καρποφόρου διδασκαλίης τὴν ἐδραν τοῦ Πανεπιστημίου ἀλλὰ ἐξακολουθεῖ πρὸς τὴν πολυτιμωτάτης ὑπηρεσίας εἰς τὴν κοινῶν καὶ τὸ κράτος καθόλου διὰ τῆς σώφρονος διοικήσεως τοῦ πρώτου πιστωτικοῦ

ἰδρύματος τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ ΒΑΡΥΤΑΤΗ * καὶ πλεον ἡ σκληρὰ, ἐλχίτη καὶ γενναία καὶ κ' ἐξοχὴν ἀδικος ποινῆ τῆς 45 ἡμερῶν φυλακίσεως ἡ ἐπιβληθεῖσα εἰς τὸν λοχαγὸν τοῦ πυροβολικοῦ κ. Ἰω. Βλάσσιν, διὰ τὸ ἀτύχημα ὄπερ συνέβη εἰς ἐν πυροβόλον τῆς πυροβοληγίας του ἐν ὄρα ἀσκήσεως, ἐξ ἧς τρεῖς πυροβόλιται ἐτραυματίστησαν ἀκινδύνως, δὲν ἐπροξένησε μόνον ζωηροτάτην αἰσθῆσιν εἰς τοὺς στρατιωτικὸς κύκλους, ἀλλὰ κατέπληξεν αὐτόγημα καὶ ἐξῆγειεν δλόκληρον τὴν κοινῶν. Ἐνομιάσαμεν οὐχὶ ἀπλῶς καὶ μόνον χάριν τοῦ γοήτρου ἐνὸς ἀξιωματικοῦ καὶ δὴ ἐκ τῶν τὰ μάλιστα εὐπαιδεύτων καὶ ἀρρενωπῶν τῶν χαρκατῆρα, οἷος εἶνε ὁ κ. Βλάσσης, καὶ οἷος ἐφάνη καὶ κατὰ τὸν πόλεμον καὶ καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ὑπηρεσίαν, ἀλλὰ πρωτίστως χάριν τοῦ γοήτρου τοῦ στρατεύματος καὶ τοῦ σκοποῦ, ἐν τοῦτο ἐπιτιμῶν, τῆς ἐκπαιδεύσεως δηλ. καὶ μορφώσεως στρατιωτῶν καὶ ὄχι πλαγγόνων καὶ τῆς φιλοτιμίας τοῦ σώματος τῶν ἀξιωματικῶν, ὅτι μᾶς ἐπεβάλλετο νὰ ἐξετάσωμεν τὸ στρατιωτικὸν τοῦτο ἐπίσποδιον, διὰ τὸ ὅποιον ἡ στρατιωτικὴ ὑπηρεσία ἐκρίνετο ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐξαντλήσῃ τὸς σκαίως δλόκληρον αὐτῆς τὴν δικαιοδοσίαν ἐναντῖον τοῦ ἀξιωματικοῦ τοῦτο, τοῦ ὁποῖου μόνον πῶς δὲν ἐξετίθη ἡ κεφαλὴ ἐπὶ πίνακι. Εἶμεθα δὲ βέβαιον ὅτι καὶ ἐκ τῆς ἐπιστημονικῶς ἀπαθῶς καὶ ἀκριβοῦς περιγραφῆς τοῦ γεγονότος καὶ ἐκ τῶν φωτογραφικῶν εἰκόνων τοῦ τόπου τοῦ δυστυχήματος καὶ ἐκ τῶν στρατιωτικῶν κανονισμῶν καὶ ἐκ τῶν παραδειγμάτων καὶ τοῦ ἴδιου μας στραταρχικοῦ καὶ τῶν ξένων στρατῶν καὶ στόλων θέλωμεν ἀποδείξει ὅτι ἡ στρατ. ὑπηρεσία κρίνασα ὡς ἔκρινεν ἕνα τιμωρήσῃ ὡς ἐτιμώρησεν δὲν ἠδίκησε μόνον ἕνα φιλότιμον στρατιώτην τοῦ καθήκοντος, ἀλλὰ διέπραξε πραχικόπημα εἰς βάρος τοῦ στρατοῦ μας, τοῦ ὁποῖου ὑπενόμωυσε τὰς βᾶσεις ἐφ' ὧν καὶ μόνον πρέπει νὰ στηρίζεται ἡ ἀληθὴς στρατιωτικὴ ἄσκησις καὶ ἐκπαίδευσις.

ΔΕΝ ὑπάρχει ἄρα γὰρ εἰς τὸν Πειραιᾶ μηχανουργικὴ βιομηχανία καὶ σιδηροβιομηχανία, ἡ ὁποία ν' ἀνελάμβανε τὰς ἐπισκευὰς τῆς βασιλικῆς θαλαμηγοῦ «Ἀμφικρίτης»; Διὰ τὴν αὐτὴν τὴν περφορομένη καὶ ἡ ὄρεσις πρὸς τὴν ἐλληνικὴν ἐργασίαν; Ὅταν ξένα ἀμύπλοια ἐπισκευάζονται εἰς τὸν Πειραιᾶ δὲν εἶνε αἰσχος ἡ θαλαμηγὸς τοῦ Βασιλέως δι' ἣν πληροῦνται τὸ Κράτος, νὰ ἐπισκευάζονται εἰς τὸ ἐξωτερικόν καὶ τὸ ἐλληνικὸν χρῆμα τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ ζεστάτῃ τὸν ἐλληνικὴν ἐργατῆν καὶ βιομηχάνον, νὰ γεμίξῃ ξένα θυλάκια; Ἡ Κυβερνήσις φέρει ὄλην τὴν εὐθύνην τοῦ μεγίστου αὐτοῦ σφάλματος, διότι εἶπεν καθῆκον νὰ ὑποδείξῃ εἰς τοὺς αὐλικὸς τὰς συνεπειὰς αὐτοῦ καὶ νὰ προλάβῃ τὸ πολλαχῶς ἄτοπον καὶ ἐπιβλαβὲς αὐτὸ μέτρον. Εἶνε ὅμως ἀκόμη καιρὸς.

ΕἰΝΑ, ὡς δὲν ἀμφιβάλλομεν, εἶνε ἀκριβὴς ἡ πληροφορία τῆς συναδέλφου «Ἀθῆναι» ὅτι ἡ Μὲν Ράγγαρι ἡ πολιτικός δηλ. ἡ διαδόχῃς — κατὰ τὴν λέξιν τοῦ συμμοῦ τῆς Ἀγγλικῆς Βίβλου — κατὰστᾶσα ἐκ τῶν ἀποκαλύψεων τῆς «Ἀληθείας» Δανίς ἀρχινοσοκώμος διευθύντρια τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ» ἀναχωρήσασα ἐπ' ἀδείᾳ εἰς τὴν πατρίδα τῆς δὲν ἐπανέρχεται πλεον ὀφείλομεν νὰ χαιρετίσωμεν μετὰ χαρῆς ἀπαξ ἐτι μίξν ὀραίνεν νίκην τῆς ἐλευθερίας καὶ εὐσυνειδήτου δημοσιογραφίας ὑπὲρ τῆς τάξεως καὶ τῆς εὐπρέπειας καὶ τῆς ιδέας τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς φιλανθρωπίας, ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ λαμπροῦ «Εὐαγγελισμοῦ» ἐν τοσοῦτον ἠδίκησεν ἡ αὐθαίρετος Δανίς.

Οἱ ἐμποροῦπάλληλοι Ἀθηνῶν ἀγωνίζονται φιλοτιμῶς τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς Κυριακῆς ἀργίας. Θὰ στεφθῆ αὐτὴν τὴν φορὰν ὑπὸ τῆς ἐπιτυχίας; Ἡμεῖς τοῦλάχιστον τὸ πιστεύομεν ἀποβλέποντες πρωτίστως εἰς τὸν χαρκατῆρα καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ προέδρου τοῦ Ἐμπορικοῦ Συλλόγου κ. Γ. Στρατιώτη, ἀρχὰς ἐμπνευμένους ἀπὸ τὸ ἀληθινὸν πνεῦμα τῆς προόδου καὶ φωτισομένους ἀπὸ τὸ γλυκύτατον φῶς τοῦ Εὐαγγελίου.

ΤΟ 4^{ΟΝ} ΑΡΘΡΟΝ
ΤΗΣ ΩΡΑΙΑΣ ΣΕΙΡΑΣ
ΤΩΝ ΕΞ ΑΙΓΥΠΤΟΥ ΕΝΤΥΠΩΣΕΩΝ
ΤΟΥ "ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΟΥ"
ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΟ ΜΕΓΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΓΕΓΟΝΟΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

ΑΙ ΑΝΑΚΑΛΥΦΘΕΙΣΑΙ ΚΩΜΩΔΙΑΙ
ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΥ
ΚΩΜΙΚΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ
ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ
Ὅς παρεστάθη ἀπὸ τῆς σκηνῆς
τοῦ Παρθασοῦ τὴν 16ην
Ἀπριλίου ἔ. ἔ.

Ἡ σκηνὴ εἰς τὴν Πάρναθα

ΔΑΟΣ. — Τέλος πάντων ἔφυγε μετ' ἐκείνου. Καὶ τώρα, μετ' ἀναπάντησε καὶ τὰ καλὰ καθόμωτα, ὅσοι ἀπὸ τόσο καιροῦ, μοῦ γυρεῖτε νὰ τοῦ δώσω τὰ πράγματα ποῦ εἶχε ἀπάνου τιν τὸ ἐκείνου. Καὶ τί θαρροῖς πῶς εἶχε, κἄτι υποτένεια πράγματα ποῦ δὲν ἀξίζουνε δυὸ πορράδες. Καὶ μοῦ φωνάζει πῶς τὸν ζημιῶνω ποῦ δὲ θέλω νὰ τοῦ τὰ δώσω κ' αὐτὰ, μῶνε θέλω νὰ τὰ κρατήσω γὰρ. Ἐγὼ τὸ ἐνοτίων, τοῦ λέω, πῶς πρέπει νὰ μοῦ χρωσιστῇ χάρι, ὅπου τοῦκαρα τὸ θέλημα καὶ τοῦδωσα τὸ παιδί. Καὶ γιὰ τὸ δὲν τοῦ τὰ δίνω ὄλα, μοῦ γυρεῖτε νὰ τοῦ δώσω λόγο. Καὶ γιὰ τὸ νὰ τὸ κάνω αὐτό; Ἄν σὸν δρόμον ποῦ πήγαυε, εὕρισκε κ' αὐτόν, ὅτι βροῆκα γὰρ, ἂν ὁ Ἐρμῆς μᾶς ἔκανε καὶ τῶν δυὸ μας χάρι, θὰ εἶχε βέβαια κ' αὐτὸς τὸ μερικὸν του, ἀλλὰ θὰ εἶχα κ' ἐγὼ τὸ δικό μου. Ἀφοῦ ὅμως μόνον ἐγὼ τὸ βροῆκα, ἔχεις τὴν ἀξίωσι τοῦ λόγου σου, ποῦ δὲν ἠσωννα μαζί μου νὰ τὰ πάρῃς ὄλα σὺ, κ' ἐγὼ τίποτα; Ἐπὶ τέλους σουδωσα θεληματικῶς ἕνα μέρος ἀπ' ὄχι, ἦτανε ὁ δικό μου. Ἄν σοῦ ἀρέσῃ αὐτὸ τὸ μέρος κράτατο. Ἄν δὲ σοῦ ἀρέσῃ καὶ δὲν

* Ἴδε τὸ α'. μέρος εἰς τὸ φύλλον τῆς 11ης Μαΐου ἔ. ἔ.

Όταν είχομεν φθάσει πλησίον των πλησίον των αντιμαχομένων, ο λύκος μετά...

Ό Ρώσος συγγραφέας εξακολουθεί. «Ο Ιέραξ και οι τρομερά πληγωμένοι...

Όσον αφορά τον λύκον εξακολούθησε να κολυμβά αφίνων οπισθεν του μεγάλην αιματηράν γραμμήν.

Όταν έφθασεν εις την αντιπέραν όχθην, ο λύκος εξαφανίσθη μεταξύ των καλαμών και εκεί άργότερα άλιείς τινες εύρον...

Ό Ιέραξ εκείνος έβαλασμάθη και έδωρήθη εις έν Μουσειόν της Σιθηνίας.

ΣΚΟΡΠΙΑ ΦΥΛΛΑ

Τα σιβάλια εν Ρωσία.

Εις την Ρωσίαν σχεδόν όλοι φορούν σιβάλια. Περί τούτου επικρατεί τό εξής περίεργον έθιμον. Τήν νύκτα των γάμων ή νεόνυμφος...

Ό Ζωολογικός κήπος του Λονδίνου.

Κατά την δημοσιευθείσαν στατιστικήν 863.953 άτομα έπεσεκέφθησαν τον ζωολογικόν κήπον του Λονδίνου κατά τό 1907.

Αλογα 208, άίξες 294, κρέας βωδινών 6000 λίτρες (όκ. 16000) βέγκες 10,000 λίτρες (όκ. 3600) αυγά 26,000, μπανάνας 6000 δωδεκάδες...

Πειράματα επί των πιθήκων

Ό Όλλανδός φυσιοδίφης Μπερνελότς, μεταβάνει εις τό Κογκό ίνα κάμη επιστημονικά πειράματα επί των πιθήκων...

Ήγεμονικά ψυχώσεις

Ό βασιλεύς Έδουάρδος συνηθίζει να περνά τα δάκτυλα της δεξιάς χειρός υπό τον πόγωνά του.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΛΑΣΠΟΠΟΥΛΟΣ Καπνέμπορος (Χαυτεία) Όλα τά εκλεκτά είδη των καπνών και σιγαρέττα.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΙΔΗΣΙΣ ΤΑ ΣΑΜΙΑΚΑ

Ή άκριβεστέρα αφήγησις των Σαμιακών έχει ως εξής. Τήν παρελθούσαν Δευτέραν ένω ή Νήσος διήγεν εις άκραν ήσυχίαν, στρατός Τουρκικός άπεβιδάζετο...

Είπε αναμνησθήτητον, ότι αύτός ο Ήγεμών Κοπάσης Έφένδης υπήρξεν ο αίτιος της αίματηράς συμπλοκής, έμποδίσας την σύγκλησιν της Συνελεύσεως και συστάσας...

Ο ΤΑΜΙΑΣ ΚΥΜΗΣ

Εις την Κύμην την προοδευτικήν πρωτεύουσαν της Καρυστίας έτοποθετήθη ως Ταμίας ο κ. Δήμος Παπαδήμας εκ των άριστων άληθώς ταμειακών μας υπαλλήλων...

Κ. ΑΓΑΘΟΚΛΗΣ

Κατόπιν πολυχρονίου νόσου άπέθανε την παρελθούσαν εβδομάδα εν τη ένταθα οικία του και εκηδέυθη την Πέμπτην μεγαλοερεπώς ο βουλευτής Φθιώτιδος Κωνστ. Αγαθοκλής, ο γνωστός μεγαλοβιομήχανος και έπιχειρηματίας.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΤΩΧΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ

Φιλάνθρωπος κυρία μάς άπέστειλεν εξ Άνδρου δρ. 2, διά την πτωχήν οικογένειαν υπέρ της είχομεν επικαλεσθή τά φιλάνθρωπα αισθητά...

ΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΕΤΩΝ ΜΑΣ

Άξίετο προχθές εκ Καλαμών ο κάλλιστος φίλος και φιλοπρόδος νέος Δημήτριος Κ. Παπαπέδας, δι' έμπορικάς εργασις, και κητέλυεν εις τό ξενοδοχείον ο «Απόλλων» Τψ εύχομα: τό καλώς ήλθε.

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Σ. Κ. ΒΟΥΛΕΤΑ

Τελείως καθαρισθέν κατόχη εν των καλλιτέρων Φαρμακείων των Αθηνών κατακτήσαν την άόλυτον έμπιστοσύνην των πελατών χάρις εις την μετ' επιστημονικής όντως άκριβείας εκτέλεσιν των συνταγών. Χημικά προϊόντα εκ των καλλιτέρων Ευρωπαϊκών οίκων. Μεταλλικά έόδα πρόσφατα. Συλλογή ειδιοσιτήτων. (Specialités) Φάρμακον άβλαβέστατον δοκιμασθέν καταστέφον τελείως την πιτυρίαν και προλαμβάνον την πτώσιν των τριχών. Coldcream άριστόν κατά συνταγήν όλως νέαν. 45 ΟΔΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 45

ΠΩΣ ΝΑ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΕΣΑΙ ΤΟ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑ 1) Τό οινόπνευμα τότε μόνον παίρνει φωτιά, όταν τό πλησιάσετε άπ' ευθείας σέ φλόγα. Τώρα μάλιστα που είνε καλοκαίρι γρειάζεται μεγαλειτέρα προσοχή γιατί κοντά στα άλλα και φυσικόν περισσότερο. 2) Βούλωνε τενεκέδες και μπουκάλια με οινόπνευμα για να μη παίρνη την ύγρασία και χάνει δύναμι. 3) Σε άναμμένη λάμπα μη ρίχνης ποτέ οινόπνευμα, άλλοιως θα πάρη φωτιά μέσα και θα καήσ. 4) Τές λάμπες σου, τά μαγειρεία σου, τά καμινέτα σου γιόμιζε τά από την ημέρα. Αν τύχη όμως επάνω στή δουλειά σου και χρειασθής να τά ξαναγιόμισης τότε δούσε τά πρώτα, άφισέ τα να κρυώσουν καλά και έπειτα ξαναγιόμισέ τα. 5) Ποτέ σου μη ρίχνης οινόπνευμα για προανάμα στα κάρβουνα. Αραδί δέν έχεις. 6) Τόν τενεκέ ή τό μπουκάλι με τό οινόπνευμα μην αφήνης ποτέ σου στό τζάκι επάνω. 7) Μη γεμίσης ξεχειλιστά τό καμινέτο, τό τζάκι, τό μαγειρείο, την λάμπα. Αφνε πάντα ένα δάκτυλο και πώ πολύ, τώρα που είνε καλοκαίρι, γιατί τό οινόπνευμα θερμαινόμενο φυσικόνει. 8) Σφούγγιζε ξερά, ξερά ο.τι γεμίσεις με οινόπνευμα γιατί μπορεί να πιάη άπ' έξω φωτιά. Αν κατά στραβού διαβόλου δέν θυμηθής τές συμβουλές αυτές και πιάση φωτιά ή λάμπα, τό μαγειρείο ή τό καμινέτο να μην τά χάνης! Λίγο νερό χύσε άπάνω και οβύνει άμέσως. (Εκ του τμήματος του φωτισμού της έλλ. Έταιρείας Οίνων και Οινόπνευματων

ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ Πώλησις Λαχειοφόρων Όμολογιών Έθνικής με προκαταβολήν Δραχ. 15. ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ 4 1/4 %

DEUTSCHE LEVANTE - LINIE ΓΕΝΙΚΟΝ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΦΙΧΘΕΝΤΑ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ Τό άτμόπλοιο «L-mnos» την 27 Απριλίου εξ Άμβούργου Τό άτμόπλοιο «S-yros» την 7 Μαΐου εξ Άμβέρσης Τό άτμόπλοιο «S-ambu» την 7 Μαΐου εξ Άμβούργου Τό άτμόπλοιο «Imbio» την 11 Μαΐου εξ Άμβούργου Τό άτμόπλοιο «Tha-o» την 12 Μαΐου εξ Άμβέρσης Ό Γενικός Πράκτωρ Ε. ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ ΠΟΥ ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΙ ΜΕ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ ΚΕΡΔΟΣ 100.000! ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ 29 ΙΟΥΝΙΟΥ, 26 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ ΚΑΙ 31 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1908 ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ ΕΚΑΣΤΟΝ ΓΡΑΜΜΑΤΙΟΝ ΙΣΧΥΟΝ ΔΙΑ ΜΙΑΝ ΚΛΗΡΩΣΙΝ ΚΕΡΔΗ ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ 1 Μέγα Κέρδος εκ δραχ. 100,000 1 Κέρδος » 25,000 1 Κέρδος » 10,000 3 Κέρδη » 5,000 5 Κέρδη » 1,000 411 Κέρδη » 100 578 Κέρδη » 50 1000 εν όλω Κέρδη άξίας δραχ. 225,000 Γραμματία πωλούνται: Είς τά δημόσια ταμεία και λοιπάς δημοσίας αρχάς, εις τάς Τραπεζάς, εις τους σταθμάς των σιδηοδρόμων, τους διαχειριστάς των μονοπωλείων και τά πρακτορεία των έφημερίδων προς ΔΡΑΧΜΗΝ ΜΙΑΝ εκαστον γραμματίον, ισχύον διά μίαν εκ των τριών τελευταίων κληρώσεων. Διά πάσαν πληροφορίαν ή ζήτησιν γραμματίων άπευθυνέτον: εις τό Γραφείον του Έθνικού Στόλου και των Αρχαιοτ. Έπουργ. Οικονομικών, Αθήνας. Ό διευθύνων Τμηματάρχης Γ. Ν. ΚΟΦΙΝΑΣ

ΕΛΑΦΡΑ ΣΤΗΛΗ υπό Κάλχα ΑΙ Λύσεις δεκται μέχρι της 7ης Ιουνίου ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚ. ΤΑΞΥΡΩΜΙΚΗΣ ΑΤΚΟΠΛΟΙΑΣ Α. ΔΙΑΚΑΚΗ ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ Δευτέραν ώραν 7 μ. μ. διά Λαύριον, Αλιβέριον, Αιθηνών (τό θέρος), Στυλίδα, Ώρεούς και Βόλον. Τρίτην ώραν 7 μ. μ. διά Χαλκίδα, Αιθηνών (τό θέρος) Βόλον, Θεσσαλονίκην Τρίτην ώραν 8 μ. μ. διά Μομενβασίαν, Αγίαν Πελαγίαν, Νεάπολιν, Γύθειον, Πορτοκόγιον, Γερολιμίνα, Λιμένιον, Σελίνιτσον, Καρδαμύλην, Καλάμας και Νησίον. Πέμπτην ώραν 8 μ. μ. διά Σύρον, Πάρον, Νάξον, Ίον, Οίαν και Θήραν. Σάββατον ώραν 7 μ. μ. διά Λαύριον, Αλιβέριον, Χαλκίδα, Αιμυνη, Αιθηνών (τό θέρος), Στυλίδα, Ώρεούς και Βόλον. Δευτέρα ώραν μεσημβριαν άκριβώς κα: εΰθειαν δι' ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΝ, Κυριακήν ώραν 8 μ. μ. διά Σύρον, Τήνον, Άνδρον και Κόρθιον. Πρακτορεία. Έν Αθήναις οδός Σταδίου 66, Τηλέφωνον 252. Έν Πειραιεί Πλατεία Καραϊσκάκη, Τηλέφωνον 94. (Εκ της Διευθύνσεως)

ΕΙΔΙΚΟΝ ΘΕΡΑΠ. ΥΠΗΡΙΟΝ Χ. Π. ΣΚΑΛΤΣΟΥΝΗ ΙΑΤΡΟΥ Όδός Ζήνωνος 6 Α.